

EU-rettsakter som etter en foreløpig oversikt vil kunne behandles i EØS-komiteen 10. juli 2015

-HELSE- OG OMSORGSDEPARTEMENTET	4
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET ..	4
<i>Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering</i>	4
<i>Kapittel XIII Legemidler.....</i>	4
32015R0394 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 2015/394 av 10. mars 2015 som endrer vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 for stoffet 'tulatromysin'	4
32015R0490 Kommisjonsforordning nr. 490/2015 av 23. mars 2015 om endring av rådsforordning nr. 297/95 for så vidt angår inflasjonsjustering av de avgifter som skal betales til Det europeiske legemiddelbyrået.....	4
-JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENTET	6
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET ..	6
<i>Vedlegg XX Miljø</i>	6
<i>Kapittel IV Kjemikalier, industriefare og bioteknologi.....</i>	6
32012L0018 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2012/18/EU av 4. juli 2012 om kontroll med farene ved storulykker med farlige stoffer, og om endring og senere oppheving av rådsdirektiv 96/82/EF	6
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING	9
<i>Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering</i>	9
<i>Kapittel XIX Generelle bestemmelser innen området tekniske handelshindringer.....</i>	9
32015D0547 Kommisjonsbeslutning (EU) 2015/547 av 1. april 2015 om hvilke sikkerhetskrav som europeiske standarder for bioetanolpeiser må oppfylle i henhold til Europaparlamentets og Rådets generelle produktsikkerhetsdirektiv (GPSD) 2001/95/EF	9
-KLIMA- OG MILJØDEPARTEMENTET	12
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	12
<i>Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering</i>	12
<i>Kapittel XV Farlige stoffer.....</i>	12
32014R0317 Kommisjonsforordning (EU) nr. 317/2014 av 27. mars 2014 om endring av forordning (EF) nr. 1907/2006 om registrering, vurdering, godkjenning og begrensninger av kjemikalier (REACH) vedrørende vedlegg XVII (CMR-stoffer)	12
32015L0573 Kommisjonens delegerte direktiv (EU) 2015/573 av 30. januar 2015 om tilpasning til den tekniske utvikling av vedlegg IV til Europaparlaments og rådsdirektiv 2011/65/EU om unntak for bly i polyvinylkloridsensorer i medisinsk utstyr til in-vitro diagnostikk	12
32015L0574 Kommisjonens delegerte direktiv (EU) 2015/574 av 30. januar 2015 om tilpasning til den tekniske utvikling av vedlegg IV til Europaparlaments og rådsdirektiv 2011/65/EU om unntak for bruk av kvikksølv i intravaskulær ultralydbildesystemer	13
32015R0326 Kommisjonsforordning (EU) 2015/326 av 2. mars 2015 om endring i vedlegg XVII i forordning (EF) nr. 1907/2006 om registrering, vurdering og godkjenning av samt begrensninger for kjemikalier (REACH) for så vidt angår PAH og ftalater	14
32015R0628 Kommisjonsforordning (EU) 2015/628 av 22. april 2015 om endring i vedlegg XVII i forordning (EF) nr. 1907/2006 om registrering, vurdering og godkjenning av samt begrensninger for kjemikalier (REACH) for så vidt angår bly og blyforbindelser	14
<i>Vedlegg XX Miljø</i>	15
<i>Kapittel III Luft</i>	15
32014D0746 Kommisjonsbeslutning 27. oktober 2014 som i henhold til direktiv 2003/87/EF fastsetter en liste over sektorer som er ansett for være utsatt for en betydelig risiko for karbonlekkasje, i perioden 2015 til 2019.....	15

Vedlegg XX Miljø	16
Kapittel V Avfall	16
32012L0019 Europaparlaments- og Rådsdirektiv 2012/19/EU av 4. juli 2012 om elektrisk og elektronisk avfall (WEEE)	16
32014D0955 Kommisjonsbeslutning 2014/955/EU som endrer kommisjonsvedtak 2000/532/EF om avfallslisten i direktiv 2008/98/EF om avfall	18
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING	19
Vedlegg XIII Transport	19
Kapittel V Sjøtransport	19
32009L0123 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/123/EF av 21. oktober 2009 om endring av direktiv 2005/35 om forurensing fra skip og introduisering av sanksjoner for overtredelser	19
Vedlegg XX Miljø	21
Kapittel I Generelt	21
32008L0099 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2008/99/EF av 19. november 2008 om strafferettslig vern av miljøet	21
-LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET	24
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	24
Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold	24
Kapittel II Forvarer	24
32015R0502 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 2015/502 av 24. mars 2015 om godkjenningen av preparatet av <i>Saccharomyces cerevisiae</i> NCYC R404 som førtilsetningsstoff til melkekuer (innehaver av godkjenning Micro Bio-system)	24
32015R0518 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 2015/518 av 26. mars 2015 om godkjenningen av preparatet av <i>Entereococcus faecium</i> NCIMB 10415 som førtilsetningsstoff til livkilling, fjørfearter av mindre økonomisk betydning til slakt og fjørfearter av mindre økonomisk betydning til liv og som endrer forordning (EU) nr. 361/2011 om tilpasningen til fôr med koksidiostatika (innehaver av godkjenningen DSM Nutritional Products Ltd representert ved DSM Nutritional products Sp. Z o.o)	24
Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering	25
Kapittel XV Farlige stoffer	25
32015R0543 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) 2015/543 av 1. april 2015 om bekreftelse av godkjenningen av det virksomme stoffet COS-OGA i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1107/2009 om markedsføring av plantevernmidler og om endring av vedlegget til gjennomføringsforordning (EU) nr. 540/2011	25
32015R0553 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) 2015/553 av 7. april 2015 om godkjenning av det aktive stoffet cerevisane i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1107/2009 om markedsføring av plantevernmidler og om endring av vedlegget til gjennomføringsforordning (EU) nr. 540/2011	26
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING	27
Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold	27
Kapittel I Veterinære forhold	27
32015D0567 Kommisjonens gjennomføringsbeslutning (EU) 2015/567 av 7. april 2015 om endring av vedlegg I til beslutning 2003/467/EF som angår erklæring av Litauen som en offisielt tuberkulosefri medlemsstat når det gjelder storfe besetninger	27
-NÆRINGS- OG FISKERIDEPARTEMENTET	28
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING	28
Protokoll 31 om samarbeid på særlige områder utenfor de fire friheter	28
EØS-komitebeslutning om deltakelse for budsjettåret 2015 i samarbeid om gjennomføring og utvikling av det indre marked (budsjettpostene 02.03.01 og 12.02.01)	28

-NÆRINGS- OG FISKERIDEPARTEMENTET/LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET	29
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	29
<i>Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold</i>	29
<i>Kapittel II Forvarer</i>	29
32015R0489 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr 2015/489 av 23. mars 2015 om godkjenningen av selenmethionin produsert av <i>Saccharomyces cerevisiae</i> NCYC R645 som førtilsetningsstoff til alle dyrearter.....	29
-SAMFERDSELSDEPARTEMENTET	30
RETTSAKTER SOM KREVER LOV- ELLER BUDSJETTENDRING SAMT RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM VURDERES Å GRIPE VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	30
<i>Vedlegg XIII Transport</i>	30
<i>Kapittel II Veitransport</i>	30
32014D0585 Europaparlaments- og rådsbeslutning nr. 585/2014/EU av 15. mai 2014 om innføring av den samvirkende eCall-tjenesten på EU-plan.....	30
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	32
<i>Vedlegg XIII Transport</i>	32
<i>Kapittel III Transport med jernbane.....</i>	32
32014R1302 Kommisjonsforordning (EU) nr. 1302 av 18. november 2014 om en teknisk spesifikasjon for samtrafikkveier for delsystemet "rullende materiell - lokomotiver og rullende materiell for passasjertransport" i jernbanesystemet i Den europeiske union	32
<i>Vedlegg XIII Transport</i>	33
<i>Kapittel VI Sivil luftfart</i>	33
32015R0140 Kommisjonsforordning (EU) 2015/140 av 29. januar 2015 som endrer forordning (EU) nr. 965/2012 hva gjelder krav til steril førerkabin og med rettelser til den samme forordning	33
32015R0310 Kommisjonens implementeringsforordning (EU) 2015/310 som endrer forordning (EF) nr. 29/2009 om krav til datalinktjenester for Det felles europeiske luftrom	35
-UTENRIKSDEPARTEMENTET	37
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	37
<i>Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering</i>	37
<i>Kapittel XIX Generelle bestemmelser innen området tekniske handelshindringer</i>	37
32014L0108 Direktiv 2014/108/EU av 12. desember 2014 om endring av direktiv 2009/43/EF mht. listen over forsvarsrelaterte produkter	37

-HELSE- OG OMSORGSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel XIII Legemidler

32015R0394 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 2015/394 av 10. mars 2015 som endrer vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 for stoffet 'tulatromysin'

Sammendrag av innhold

Forordning (EU) nr. 2015/394 omhandler tulatromysin, som er et antibiotikum. Stoffet står oppført i tabell 1 i vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 over tillatte stoffer til matproduserende dyr. På bakgrunn av tilleggsdata om tulatromysin som er blitt tilgjengelig for "Committee for Medicinal Products for Veterinary Use" (CVMP) har denne komiteen anbefalt å omgjøre de midlertidige grenseverdiene som er satt opp for storfe og svin til faste grenseverdier. Dette gjelder ikke dyr som produserer melk for human konsum. CVMP har også konkludert at ekstrapolering av grenseverdiene til andre matproduserende dyr ikke kan støttes for dette stoffet. Vedlegget til forordning (EU) nr. 37/2010 er endret i henhold til dette.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Gjeldende regelverk er forskrift 30. mai 2012 nr. 512 om grenseverdier for legemiddelrester i næringsmidler fra dyr som gjennomfører forordning (EF) nr. 470/2009 og forordning (EU) nr. 37/2010 med endringer. Forordning (EU) nr. 2015/394 skal høres og gjennomføres som en endring i forskriften. Rettsakten innebærer en omgjøring av midlertidige grenseverdier for tulatromysin på storfe og svin til å bli faste grenseverdier. Dette gjelder ikke dyr som produserer melk for human konsum.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Rettsakten vurderes ikke å ha noen økonomiske eller administrative konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for matområdet, der Landbruks- og matdepartementet, Nærings- og fiskeridepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Klima- og miljødepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32015R0490 Kommisjonsforordning nr. 490/2015 av 23. mars 2015 om endring av rådsforordning nr. 297/95 for så vidt angår inflasjonsjustering av de avgifter som skal betales til Det europeiske legemiddelbyrået

Sammendrag av innhold

I forordning (EF) nr. 726/2004 er det fastsatt at Det europeiske legemiddelbyråets (EMAs) inntekter skal utgjøres dels av et bidrag fra Fellesskapet og dels av avgifter som virksomheter betaler for å oppnå og bevare EU-markedsføringstillatelser for human- og veterinærlegemidler, samt for andre tjenester som ytes av EMA. I forordning (EF) nr. 297/95 er avgiftskategoriene og avgiftsnivåene fastlagt. I henhold til forordning (EF) nr. 297/95 artikkel 12 skal Kommisjonen gjennomgå EMAs avgifter og ajourføre disse i overensstemmelse med inflasjonssatsen, med virkning fra 1. april hvert år. Ifølge Eurostat (EUs statistikkorganisasjon) falt inflasjonen i Fellesskapet med minus 0,1% i 2014. Forordning (EU) nr. 490/2015 innebærer en ajourføring av avgiftene til EMA i overensstemmelse med inflasjonssatsen, og endrer forordning (EF) 297/95. Avgiftene gjelder ved søknad om, eller endring av, markedsføringstillatelse for et legemiddel i sentral prosedyre. Disse søknadene sendes EMA i samsvar med legemiddelforskriften kapittel 6. EMA krever inn avgiftene i forbindelse med søknadsprosessen, og norske myndigheter er ikke involvert i innkrevsprosessen. Rettsakten medfører ingen rapporteringsforpliktelser

Merknader

Hjemmel i EU-traktaten er artikkel 114 og 168(4)

- Gjeldende forordning om avgifter til EMA er gjennomført i legemiddelforskriften. Den nye senker avgiftene med 0,1 %.

- Forordningen inntas i legemiddelforskriften ved henvisning.
- Rettsakten får ikke administrative konsekvenser for Norge.
- Privates kostnader ved å søke markedsføringstillatelse i sentral prosedyre reduseres i samsvar med inflasjonsraten i EU (- 0,1 %)

- Rettsakten får ikke økonomiske konsekvenser for norske myndigheter.
- Rettsakten skal grupperes i Gruppe 2 (rettsakter som krever forskriftsendring som ikke griper vesentlig inn i norsk handlefrihet)

- Det anses ikke nødvendig å sende saken på høring.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for helse og funnet EØS-relevant og akseptabel.

-JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg XX Miljø

Kapittel IV Kjemikalier, industrifare og bioteknologi

32012L0018 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2012/18/EU av 4. juli 2012 om kontroll med farene ved storulykker med farlige stoffer, og om endring og senere oppheving av rådsdirektiv 96/82/EF

Sammendrag av innhold

Kommisjonen vedtok nytt Seveso III direktiv 4. juli 2012. Saken har vært drøftet i CCA (Committee of Competent Authorities) og forhandlet med de enkelte medlemsland i perioden siden det første forslaget til nytt direktiv ble fremmet fra Kommisjonen 22.12.2010. DSB har i samråd med de andre myndighetene etter storulykkeforskriften kommet med innspill i prosessen.

Endringene er fortsatt mer omfattende enn Kommisjonen innledningsvis signaliserte, men gjennom forhandlingene med medlemslandene har de foreslåtte endringene som medførte størst administrativ byrde for landene blitt nedtonet eller tatt bort.

I enhver landbasert virksomhet hvor det arbeides med giftige eller på andre måter farlige kjemikalier, kan det skje uhell som kan medføre alvorlige konsekvenser for mennesker, miljø og materielle verdier. Uhell kan forekomme både ved produksjon, oppbevaring og under intern transport på virksomhetens område. Risiko for uhell med utslipp av farlige kjemikalier, og eventuell brann eller eksplosjon, kan reduseres ved at gode sikkerhetsforanstaltninger etableres. Direktiv 82/501/EØF og senere endringer i direktivene 87/216/EØF og 88/610/EØF, ble gjennomført ved forskrift 17. desember 1993 nr. 1155 om tiltak for å avverge storulykker i virksomheter som håndterer farlige stoffer. Et nytt og revidert direktiv, Seveso II 96/82/EF om kontroll med farene for storulykker med farlige kjemikalier, ble vedtatt 9. desember 1996. Ved direktiv 2003/105/EF ble det foretatt ytterligere endringer som er innarbeidet i foreliggende forskrift. Endringene besto i hovedsak i at anvendelsesområdet ble utvidet bl.a. ved at mengdekriteriene er endret og flere kjemikalier er omfattet. Teksten i Seveso II-direktivet og i endringsdirektivet til Seveso II, ligger i stor grad til grunn for den norske teksten i forskrift 17. juni 2005 nr. 672 om tiltak for å forebygge og begrense konsekvensene av storulykker i virksomheter der farlige kjemikalier forekommer (storulykkeforskriften).

Revisjon av direktivet ble igangsatt i 2008. EU-kommisjonen var innstilt på en minimumsendring, og konkluderte etter en gjennomgang av resultatene fra møter, seminarer og spørreundersøkelser at hovedendringen skulle bestå i en tilpasning til GHS-systemet (FNs harmoniserte system på kjemikalieområdet) i direktivets vedlegg I, samt klargjøring av identifiserte uklarheter i direktivteksten. Flere av medlemslandene var uenige i denne minimumsløsningen, da de mente at det ikke var tatt hensyn til mange av de innspillene som hadde kommet. Våren 2009 ble det lagt fram et "non-paper" på CCA-møtet, med innspill til revisjonen. Dokumentet var utarbeidet av Storbritannia, Østerrike, Tyskland, Polen, Frankrike, Tsjekkia, Belgia og Nederland. I dokumentet ble det pekt på særskilte områder hvor det var behov for mer omfattende endringer enn det Kommisjonen la opp til. De fleste landene støttet dette initiativet. Kommisjonen inviterte EU og EØS-landene til å komme med innspill på bakgrunn av ovennevnte non-paper. Koordineringsgruppen for storulykkevirksomheter, hvor Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap, Petroleumstilsynet, Arbeidstilsynet, Statens forurensningstilsyn og Næringslivets sikkerhetsorganisasjon er representert, sendte inn kommentarer på vegne av de norske myndighetene.

Relasjoner til annet EU-regelverk:

Revisjonen av Seveso II-direktivet må ses i sammenheng med annet beslektet arbeid innfor EU, særlig direktiv 2008/114/EC om identifisering av kritisk infrastruktur (EPCIP-direktivet) og EUs handlingsplan på CBRN-området.

EPCIP-direktivet ble vedtatt 8. desember 2008. I den første fasen er direktivet begrenset til å omfatte energi- og transportsektoren. Oljeraffinerier og lagre vil etter hvert kunne omfattes og dermed også

virksomheter som er underlagt Seveso II-direktivet. I forbindelse med at direktivet skal revideres, vil det vurderes om også andre sektorer skal omfattes av direktivet, herunder kjemikaliesektoren. Som en forberedelse til dette etablerte DG JLS i 2009 en kjemikalieekspertgruppe som skulle se på relevante kriterier og hvordan virksomheter kan påvirke hverandre i forhold til geografi og ulike sektorer. Se for øvrig eget EØS-notat om EPCIP.

Kommisjonen vedtok i juni 2009 en strategi knyttet til "chemical, biological, radiological and nuclear risks and of bio-preparedness" (CBRN). Strategien vil være av interesse for virksomheter som faller inn under Seveso II-direktivet fordi de håndterer kjemikalier som kan misbrukes dersom de kommer i urette hender. Se for øvrig eget EØS-notat om CBRN-handlingsplanen.

Sakkyndige instansers kommentarer til forslag til nytt direktiv:

Nytt Seveso III-direktiv inneholder en rekke av de forslagene til endringer som har fremkommet gjennom de prosesser som er gjennomført for å identifisere endringsbehovene. I det etterfølgende oppsummeres de viktigste kommentarer til det nye direktivet. Artikler som ikke er vesentlig endret omtales ikke nærmere.

Artikkel 2 – virkeområde

Unntak fra direktivet klargjøres bedre enn i Seveso II-direktivet.

Artikkel 3 nr. 11 (og 10 indirekte) - definisjoner

Bedre og flere definisjoner, blant annet for meldepliktige og sikkerhetsrapportpliktige virksomheter, berørt 3.part, tilsyn (inspeksjoner).

Artikkel 4 - Dispensasjon

Det er en ny bestemmelse som åpner for at kan gis dispensasjon for enkelte kjemiske stoffer som har kommet inn under direktivet som en følge av harmoniseringen med CLP/ GHS, men som ikke kan forårsake storulykke. Det enkelte land kan sende konkrete forslag om stoffer det skal dispenseres for til Kommisjonen, og Kommisjonen beslutter basert på nærmere angitte kriterier.

Artikkel 6 berørte myndigheter

Seveso III- direktivet stiller i denne artikkelen krav om at dersom et land har mer enn en berørt myndighet, skal disse myndighetenes prosedyrer og oppfølging av direktivet være koordinert. Dette får ingen betydning for Norge fordi norske myndigheter allerede tilfredsstiller disse kravene.

Artikkel 7 - melding

Direktivet har kun mindre endringer vedrørende krav til opplysninger som skal sendes inn fra meldepliktige virksomheter. Imidlertid ser vi at kravene til meldepliktige virksomheter skjerpes i andre artikler i direktivet (omtales under den enkelte artikkel).

Artikkel 8 – Major Accident Prevention Policy (MAPP)

Det er i denne artikkelen gjort språklige klargjøringer og endringer som gjør at den eksisterende bestemmelsen i den norske storulykeforskriften (§7) må endres. Slik artikkel 8 er formulert stiller den krav utover det som følger av internkontrollforskriften sitt krav til virksomhetens systematiske helse-, miljø og sikkerhetsarbeid. Det gis adgang til å kreve at MAPP skal sendes inn til nasjonale myndigheter.

Artikkel 9 – Dominoeffekt

Det er i denne artikkelen gjort språklige klargjøringer og endringer, og krav for myndigheter og virksomheter er tydeliggjort.

Artikkel 10 – Sikkerhetsrapport

Hovedforandringen i denne artikkelen er et klarere språk, men ikke så klart som vi hadde ønsket, blant annet vedrørende tidsfrister for innsending av sikkerhetsrapport for anlegg som er under etablering. Vi vil i revisjonsarbeidet med storulykeforskriften presisere tidsfristene bedre, for å unngå unødige misforståelser. Kravet til sikkerhetsrapport er vanskelig tilgjengelig i direktivet og i dagens storulykeforskrift fordi man må se både på Artikkel 10 og Vedlegg II og III for å forstå hva som forventes. Vi vil i arbeidet med revidert forskrift lage en mal for hvordan en sikkerhetsrapport skal bygges opp.

Artikkel 12 – Beredskapsplaner

I denne artikkelen stilles det klart krav om at publikum må få påvirkningsmulighet i en tidlig fase når det lages eksterne beredskapsplaner som omfatter storulykevirksomheter.

Artikkel 13 – Arealplanlegging

Artikkelen inneholder blant annet nye bestemmelser om særskilt sårbare naturområder, publikums involvering/ konsultasjoner, betydningen av å opprettholde tilstrekkelige sikkerhetsavstander, koordinering med andre EU-direktiver (miljø). Både sikkerhetsrapportpliktige og meldepliktige (nytt) skal informere arealplanmyndigheter om sin risiko. Storulykemyndighetene er tilfreds med informasjonskravet også omfatter meldepliktige virksomheter.

Artikkel 14 – Informasjon til allmennheten

Direktivet stiller nye krav om at publikum skal ha lettere tilgang til informasjon fra virksomheter og myndigheter. Informasjon fra virksomhetene skal være permanent tilgjengelig elektronisk, og skal også vise siste tilsynsrapport fra myndighetene. Detaljer om kjemikalier som oppbevares i den enkelte virksomhet skal utgis på forespørsel. Offentlige beredskapsplaner skal være tilgjengelige for publikum. Disse nye kravene representerer utfordringer mht. security.

Artikkel 15 – Offentlig høring og deltakelse i beslutningsprosesser

Direktivet stiller forsterkede krav vedrørende publikums rett til å bli konsultert og involvert i plansaker, når nye anlegg planlegges eller eksisterende anlegg modifiseres.

Artikkel 19 - Forbud mot bruk

Direktivet krever at landene skal ha bestemmelser som gjør det mulig å stoppe farlig virksomhet.

Artikkel 20 - Inspeksjoner (tilsyn)

Direktivet stiller skjerpede krav til myndigheter om samarbeidet, tilsynsplaner for storulykkevirksomheter, tilsynsfrekvenser og rutiner for tilsyn. Det settes frist for myndighetenes rapportering til virksomheter etter tilsyn, og krav til gjennomføring av oppfølgingstilsyn ved alvorlige funn. De skjerpede kravene om tilsynsplaner og tilsynsfrekvenser vil medføre merarbeid for storulykkemyndighetene og DSBs sekretariat.

Artikkel 21 – Informasjonssystemer og informasjonsutveksling

Artikkelen beskriver både Kommisjonen og myndighetene sine plikter til etablering av informasjonssystemer og utveksling av informasjon. Frekvens for medlemslandenes rapportering til EU endres fra 3 til 4 år.

Artikkel 22 – Tilgang til informasjon og taushetsplikt

Skjerpede krav om myndighetenes plikt til å legge fram informasjon til enhver person som ønsker dette, viser til krav og unntak i Directive 2003/4/EC.

Artikkel 23 – Adgang til klage og domstolsprøving

Ny bestemmelse som sikrer publikum rett til klage og domstolsprøving av myndighetenes handlinger eller unntakelser, jf. Seveso III-direktivets Artikkel 15 om offentlig høring og deltakelse i beslutningsprosesser.

Ny bestemmelse. Åpner for at Kommisjonen vil gi veiledning om sikkerhetsavstander og dominoeffekt. Dette kan være nyttige hjelpemidler hvis de blir laget.

Artikkel 25 og 26

Gir Kommisjonen fullmakter til endringer, skal det i utgangspunktet ikke være endringer av omfattende karakter.

Artikkel 28 – Straffebestemmelse

Dette er en ny bestemmelse som beskriver at landene skal etablere effektive straffebestemmelser proporsjonale med virksomhetens størrelse og bruddets art. Storulykkeforskriften viser i dag til straffebestemmelsene i hjemmelslovene for forskriften, og dette forutsettes videreført i ny storulykkeforskrift. Dagens straffebestemmelser i brann- og eksplosjonsvernloven har vesentlig lavere strafferammer enn andre MHS-lover. DSB har tidligere tatt initiativ for å få skjerpet strafferammene i loven, og de nye kravene i Seveso III direktivet styrker behovet for å gjennomført slik straffskjerpelse.

Artikkel 30 – om tung fyringsolje

Bestemmelsen beskriver at dette stoffet har kommet inn igjen under kategorien petroleumsprodukter.

Artikkel 31 – Gjennomføring

Setter følgende tidsfrister for implementeringen:

15. februar 2014 – tung fyringsolje skal være implementert i nåværende nasjonal regulering

31. mai 2015 – direktivets bestemmelser skal være implementert i nasjonal lovgivning

1. juni 2015 – ny nasjonal regulering skal tre i kraft

Annex I

Her er det flere substansielle endringer, de viktigste nevnes her: Del I og del II har byttet plass, del 1 er harmonisert med kategoriene i GHS/ CLP, i del 2 flere nye navngitte stoffer for å få med stoffer som falt ut som en følge av harmoniseringen med CLP/GHS. Det er satt strengere terskler for noen få navngitte meget giftige stoffer, tung fyringsolje er tatt inn igjen under kategorien petroleumsprodukter, oppgradert biogass nå inkludert under kategorien LPG, brannfarlige aerosoler har kommet inn. Vi har enda ikke identifisert hvor mange nye virksomheter som vil omfattes av den reviderte forskriften som følge av endringene, dette er et tidkrevende arbeid vi må gjøre parallelt med arbeidet med revisjon av storulykkeforskriften.

Annex II - VI

Følgende endringer kan nevnes spesielt for disse Annexene :

Annex II – sikkerhetsrapport skal inkludere informasjon om naboanlegg og tekniske/ ikke-tekniske tiltak for å redusere konsekvenser ved uhell. Presisering av forhold som skal inkluderes i virksomhetenes risikovurderinger, herunder naturutløste hendelser.

Annex II og III– Sikkerhetsrapport og styringssystem må ta hensyn til tilgjengelig informasjon om « best practice ».

Annex III – styringssystemet må ivareta kontraktører og aldring av utsyr, sikkerhetsindikatorer anbefales benyttet som verktøy ved evaluering av måloppnåelse.

Annex IV- Dominoeffekt skal hensyntas i eksterne beredskapsplaner.

Annex V - Meldepliktige virksomheter skal også informere allmennheten, men ikke i samme omfang som de som leverer sikkerhetsrapport. Dette er i samsvar med et av våre innsendte forslag til endringer.

Annex VI – Ingen endringer i kriteriene for innrapportering av uhell til EU, men en skjult skjerpelse siden bestemmelsen om at hendelser som har forårsaket skade for minst 2 millioner euro skal innrapporteres.

Merknader

Endringene i direktivet vil bli foreslått tatt inn i forskrift 17. juni 2005 nr. 672 om tiltak for å forebygge og begrense konsekvensene av storulykker i virksomheter der farlige kjemikalier forekommer (storulykkeforskriften). Denne forskriften har hjemmel både i lov 14. juni 2002 nr. 20 om vern mot brann, eksplosjon og ulykker med farlig stoff og om brannvesenets redningsoppgaver (brann- og eksplosjonsvernloven), lov 17. juli 1953 nr. 9 om sivilforsvaret (sivilforsvarsloven), lov 11. juni 1976 nr. 79 om kontroll med produkter og forbrukertjenester (produktkontrollloven), lov 4. februar 1977 nr. 4 om arbeidervern og arbeidsmiljø m.v. (arbeidsmiljøloven) og lov 13. mars 1981 nr. 6 om vern mot forurensninger og avfall (forurensningsloven). Revidert storulykkeforskrift vil også bli hjemlet i lov 25. juni 2010 nr 45 om kommunal beredskapsplikt, sivile beskyttelsestiltak og Sivilforsvaret (sivilbeskyttelsesloven) som erstatter den tidligere sivilforsvarsloven. Forslag til endringer fremmes ved Kgl.res. av Justis- og beredskapsdepartementet, med samtykke fra Klima- og miljødepartementet og Arbeids- og sosialdepartementet.

DSB sitt sekretariat for storulykkekoordineringen har i samarbeid med de andre etatene utarbeidet en ramme for tidsplan vedrørende implementering av direktivet i norsk rett innen de angitte tidsfrister. Forslaget er også diskutert med industrien og en arbeidstakerorganisasjon i et nettverksmøte som ble avholdt 11. oktober 2012, og justert dette med basis i innkomne kommentarer.

Endringene i direktivet på områdene beredskap og arealplanlegging vil også kunne kreve endringer av annet regelverk enn storulykkeforskriften. Dette kan gjelde plan- og bygningsloven (lov 14. juni 1985 nr 77), sivilbeskyttelsesloven og forskrift om kommunal beredskap.

Det må også vurderes om direktivets nye krav til høring av offentligheten ved etablering eller endring av anlegg vil kreve endringer i brann- og eksplosjonsvernloven (lov 14. juni 2002 nr 20), forurensningsloven (lov 13. mars 1981 nr 6) og konsekvensutredningsforskriften. Videre må det gjøres en tidsbegrenset endring i storulykkeforskriften slik at tung fyringsolje faller inn under forskriften fra 15. februar 2014.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for samfunnssikkerhet og funnet EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel XIX Generelle bestemmelser innen området tekniske handelshindringer

32015D0547 Kommisjonsbeslutning (EU) 2015/547 av 1. april 2015 om hvilke sikkerhetskrav som europeiske standarder for bioetanolpeiser må oppfylle i henhold

til Europaparlamentets og Rådets generelle produktsikkerhetsdirektiv (GPSD) 2001/95/EF

Sammendrag av innholdet:

Kommisjonsbeslutningen med vedlegg fastsetter og spesifiserer nærmere hvilke sikkerhetskrav som europeiske standarder for bioetanolpeiser må oppfylle. Formålet med beslutningen er å bedre sikkerheten ved bioetanolpeiser, slik at risiko for forbrenningsskader, brann og dårlig inneklima kan unngås eller reduseres.

Kommisjonsbeslutningen fastsetter blant annet nærmere krav til konstruksjon og utforming, utstyr og anordninger til montering av peisen, tilleggsutstyr, utslipp, sikkerhetsinformasjon, brukerveiledning og identifikasjon av produsent og importør. I henhold til artikkel 1 i beslutningen, er bioetanolpeiser en anordning som er konstruert for å skape en dekorativ flamme ved forbrenning av alkohol, som primært ikke er egnet for oppvarming og som ikke er konstruert for å monteres med avtrekkskanal. Den gjelder peiser beregnet for innendørs bruk, og omfatter ikke ildsted med forbrenningskammer på under 0,2 l som er særlig ment for matlaging eller for å holde maten varm.

Når det gjelder generelle krav til konstruksjon og utforming skal for eksempel bioetanolpeiser for hjemmebruk ha et maksimal drivstofforbruk som tilsvarer en termisk effekt på 4,5 kW. De skal være laget av materialer som er motstandsdyktig ved maksimumstemperaturer/overflatetemperaturer som er særskilt angitt, og materialene må oppvise tilstrekkelig motstand mot de vanligst forekommende termiske, mekaniske og kjemiske betingelser. Ved bruk av flammeskjermer, må de være utformet og festet til ildstedet på en slik måte at de kan tåle de temperaturer de blir utsatt for. Bruk av dekorative elementer som keramisk tre eller stein er ikke tillatt i forbrenningsområdet.

Bioetanolpeiser må utformes på en slik måte at utilsiktet re-antennelse eller tilbakeslag unngås, og brennende drivstoff i bioetanolpeiser må ikke utgjøre en fare for menneskers helse. Peisen må også utformes på en slik måte at brensel ikke kan samles seg i lukkede kamre i enheten hvor det kan fordampe og forårsake en eksplosjon. Anordningen må videre være utformet på en slik måte at lekkasje av drivstoff unngås.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Bioetanolpeiser er i dag ikke særskilt regulert. I produktkontrolloven oppstilles et generelt sikkerhetskrav for alle forbrukerprodukter. Brann- og eksplosjonsvernloven oppstiller videre krav om at produkter som benyttes ved håndtering av farlig stoff skal være utført slik at de er formålstjenlige og sikre, og til enhver tid i slik stand at det ikke oppstår fare for brann, eksplosjon eller annen ulykke. I mangel på en europeisk standard har i praksis norske myndigheter og bransjen i noen tilfeller vist til og benyttet seg av de krav som oppstilles i blant annet fransk, tysk og svensk standard for å vise hva som kan tilfredsstille kravene i regelverket.

Produkter som oppfyller krav i en nasjonal standard som gjennomfører en europeisk standard utarbeidet i henhold til det generelle produktsikkerhetsdirektivet 2001/95/EF (GPSD), og som er publisert i EF-tidende, presumeres å oppfylle det generelle sikkerhetskravet i artikkel 3 i direktivet. Bestemmelsen er gjennomført i norsk rett ved produktkontrolloven § 3 b. Produktkontrolloven gir ingen konkrete sikkerhetskrav, men ifølge § 3 b anses forbrukerprodukter å være sikre når de er i overensstemmelse med kravene i harmonisert europeisk standard. Et produkt som ikke er i overensstemmelse med en harmonisert-standard kan imidlertid sikkerhetsvurderes etter kriterier gitt i produktkontrolloven § 3 b. Som følge av beslutningen og utarbeidelse av en europeisk standard vil norske myndigheter få tydeligere sikkerhetskrav å vise til, og det vil føre til mer enhetlige krav for disse produktene innen EØS enn det er i dag.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Beslutningen antas ikke å medføre noen økonomiske eller administrative konsekvenser for norske myndigheter. Det kan være at noen produsenter og importører som tidligere har omsatt svært rimelige peiser, vil kunne få noe større utgifter i fremtiden som følge av de nye kravene.

Sakkyndige instansers merknader

Norske myndigheter har deltatt på møter i den Generelle Produktsikkerhets-komiteen og fulgt prosessen med å utarbeide kommisjonsbeslutningen. Flere norske aktører i bransjen har blitt hørt underveis, og norske myndigheter har bidratt med innspill til tekst og innhold. En norsk aktør fra bransjen har også deltatt på møte i Brussel og blant annet fremmet forslag om å unnta bioetanolpeiser med veke og alkoholer med høyt flammepunkt. Forslaget fikk imidlertid ikke gjennomslag hos flere av medlemsstatene.

Rettsakten er behandlet i spesialutvalget for handelsforenkling hvor alle departementer er representert. Kommisjonsbeslutningen er vurdert til å være EØS-relevant og akseptabel.

-KLIMA- OG MILJØDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel XV Farlige stoffer

32014R0317 Kommisjonsforordning (EU) nr. 317/2014 av 27. mars 2014 om endring av forordning (EF) nr. 1907/2006 om registrering, vurdering, godkjenning og begrensninger av kjemikalier (REACH) vedrørende vedlegg XVII (CMR-stoffer)

Sammendrag av innhold

Kommisjonsforordning (EU) nr. 317/2014 endrer vedlegg XVII i forordning (EF) nr. 1907/2006 om registrering, vurdering, godkjenning og begrensninger av kjemikalier (REACH). Vedlegg XVII i REACH omhandler begrensninger på fremstilling, omsetning og bruk av visse farlige stoffer, stoffblandinger og produkter.

Gjennom postene nr. 28 – 30 i vedlegg XVII forbys salg til privatpersoner av stoffer som er klassifisert som kreftfremkallende, arvestoffskadelige eller reproduksjonskadelige (CMR-stoffer) i kategori 1A eller 1B, og av blandinger som inneholder disse stoffene i visse konsentrasjoner. De omtalte stoffene fremkommer i egne tillegg (1-6) til vedlegg XVII. En del stoffer ble klassifiserte som CMR-stoffer ved endringsforordningene (EU) nr. 618/2012 og (EU) nr. 944/2013 til forordning (EF) nr. 1272/2008 om klassifisering, merking og emballering av stoffer og stoffblandinger (CLP-forordningen). Forordning (EU) nr. 317/2014 inkluderer disse nye CMR-stoffene i tillegg 1-6 til vedlegg XVII i REACH. Kommisjonsforordning (EU) nr. 317/2014 regulerer flere prioriterte miljøgifter, deriblant ftalater, tinnforbindelser, PFOA, APFO og PAH.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Hovedrettsakten – forordning (EF) nr. 1907/2006 (REACH) – er hjemlet i artikkel 114 i traktat om Den Europeiske unions virkemåte (som har erstattet artikkel 95 i traktat om opprettelse av Det europeiske Fellesskap). Forordning (EF) nr. 1907/2006 (REACH) ble innlemmet i EØS-avtalen i 2008.

Forordningen er gjennomført i norsk rett ved forskrift 30. mai 2008 nr. 516 om registrering, vurdering, godkjenning og begrensninger av kjemikalier (REACH-forskriften). Forordning (EF) nr. 1272/2008 (CLP) er også innlemmet i EØS-avtalen og gjennomført ved forskrift 16. juni 2012 nr. 622 om klassifisering, merking og emballering av stoffer og stoffblandinger (CLP-forskriften). Videre er forordning (EU) nr. 618/2012 innlemmet i EØS-avtalen og gjennomført ved endring i CLP-forskriften. Forordning (EU) nr. 944/2013 er også innlemmet i EØS-avtalen og gjennomført ved endring i CLP-forskriften. Gjennomføring av forordning (EU) nr. 317/2014 skjer ved endringer i REACH-forskriften.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Gjennomføring av forordning (EU) nr. 317/2014 er vurdert til ikke å medføre vesentlige administrative og/eller økonomiske konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i spesialutvalget for handelsforenkling. Dokumenter knyttet til endringer i det aktuelle regelverket legges ut på hjemmesiden til Miljødirektoratet sammen med annen informasjon og nyheter om REACH-regelverket. Rettsakten er funnet EØS-relevant og akseptabel.

32015L0573 Kommisjonens delegerte direktiv (EU) 2015/573 av 30. januar 2015 om tilpasning til den tekniske utvikling av vedlegg IV til Europaparlaments og rådsdirektiv 2011/65/EU om unntak for bly i polyvinylkloridsensorer i medisinsk utstyr til in-vitro diagnostikk

Sammendrag av innhold

Direktiv 2011/65/EU (omtalt som RoHS 2) forbyr visse farlige stoffer, herunder bly, i elektriske og elektroniske produkter. Bruk av bly i PVC-sensorer til in-vitro medisinsk utstyr til analyse av blod,

kroppsvæsker og kroppsgasser må fortsatt benyttes siden substituering og eliminering av bly foreløpig ikke er vitenskapelig eller teknisk gjennomførbart i praksis for de nevnte bruksområdene. Ved direktiv (EU) 2015/573 endres derfor vedlegg IV (som omhandler bruksområder som er unntatt fra forbudet som gjelder særskilt for medisinsk utstyr og overvåknings- og kontrollinstrumenter) ved at punkt 41 settes inn og det gis unntak for bruk av bly i de omtalte bruksområdene. Unntaket utløper 31. desember 2018.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Hovedrettsakten – direktiv 2011/65/EU – er hjemlet i traktatens artikkel 114. Direktiv 2011/65/EU ble innlemmet i EØS-avtalen i 2013 ved EØS-komitebeslutning nr. 67/2013. Direktiv 2011/65/EU er gjennomført i norsk rett ved forskrift av 26. juni 2013 nr. 811 om endring i forskrift av 1. juni 2004 nr. 922 om begrensning i bruk av helse- og miljøfarlige kjemikalier og andre produkter (produktforskriften). Gjennomføring av rettsakten vil skje ved endring av kap. 2a, vedlegg 2, i produktforskriften.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Gjennomføring av rettsakten er vurdert til ikke å medføre vesentlige administrative og/eller økonomiske konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten omfattes av hurtigprosedyren og behandles ikke i spesialutvalget for handelsforenkling. Dokumenter om kommende/nye endringer i det aktuelle regelverket legges ut på hjemmesiden til Miljødirektoratet. Rettsakten er funnet EØS-relevant og akseptabel.

32015L0574 Kommisjonens delegerede direktiv (EU) 2015/574 av 30. januar 2015 om tilpasning til den tekniske utvikling av vedlegg IV til Europaparlaments og rådsdirektiv 2011/65/EU om unntak for bruk av kvikksølv i intravaskulær ultralydbildesystemer

Sammendrag av innhold

Direktiv 2011/65/EU (omtalt som RoHS 2) forbyr visse farlige stoffer, herunder kvikksølv, i elektriske og elektroniske produkter. Bruk av kvikksølv i elektrisk roterende konnektorer (connectors) i intravaskulær ultralydbildesystemer må fortsatt benyttes siden det foreløpig ikke foreligger alternativer til kvikksølv i det omtalte bruksområdet. Ved direktiv (EU) 2015/574 endres derfor vedlegg IV (som omhandler bruksområder som er unntatt fra forbudet som gjelder særskilt for medisinsk utstyr og overvåknings- og kontrollinstrumenter) ved at punkt 42 settes inn og det gis unntak for bruk av kvikksølv i de omtalte bruksområdene. Unntaket utløper 30. juni 2019.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Hovedrettsakten – direktiv 2011/65/EU – er hjemlet i traktatens artikkel 114. Direktiv 2011/65/EU ble innlemmet i EØS-avtalen i 2013 ved EØS-komitebeslutning nr. 67/2013. Direktiv 2011/65/EU er gjennomført i norsk rett ved forskrift av 26. juni 2013 nr. 811 om endring i forskrift av 1. juni 2004 nr. 922 om begrensning i bruk av helse- og miljøfarlige kjemikalier og andre produkter (produktforskriften). Gjennomføring av rettsakten vil skje ved endring av kap 2 a, vedlegg 2, i produktforskriften.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Gjennomføring av rettsakten er vurdert til ikke å medføre vesentlige administrative og/eller økonomiske konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten omfattes av hurtigprosedyren og behandles ikke i spesialutvalget for handelsforenkling. Dokumenter om kommende/nye endringer i det aktuelle regelverket legges ut på hjemmesiden til Miljødirektoratet. Rettsakten er vurdert til å være EØS-relevant og akseptabelt.

32015R0326 Kommisjonsforordning (EU) 2015/326 av 2. mars 2015 om endring i vedlegg XVII i forordning (EF) nr. 1907/2006 om registrering, vurdering og godkjenning av samt begrensninger for kjemikalier (REACH) for så vidt angår PAH og ftalater

Sammendrag av innhold

Ved Kommisjonsforordning (EU) 2015/326 endres vedlegg XVII i forordning (EF) nr. 1907/2006 om registrering, vurdering og godkjenning av samt begrensninger for kjemikalier (REACH). Vedlegg XVII i REACH omhandler begrensninger på fremstilling, omsetning og bruk av visse farlige stoffer, stoffblandinger og produkter.

Post 50 i vedlegg XVII regulerer omsetning og bruk av PAH-holdige mykningsoljer i bildekk. Videre gis det anvisning om bruk av en spesifikk analysemetode for å dokumentere at kravene overholdes.

Kommisjonen ga den europeiske standardiseringsorganisasjonen CEN i oppdrag å utarbeide en standard for å teste PAH i bildekk. Den nye metoden er vedtatt (EN 16143:2013). Ved Kommisjonsforordning (EU) 2015/326 endres post 50 for å omfatte den nye standarden for testing av PAH i bildekk.

Post 51 nr. 3 og post 52 nr. 3 inneholdt krav om at Kommisjonen innen 16. januar 2010 skulle vurdere om ny kunnskap tilsa at regulering av ftalater burde være strengere. Det europeiske kjemikaliebyrået ECHA har utredet dette og konkluderte med at det ikke var behov for endringer. Ved Kommisjonsforordning 2015/326 utgår dermed post 51 nr. 3 og post 52 nr. 3.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Hovedrettsakten – forordning (EF) nr. 1907/2006 (REACH) – er hjemlet i artikkel 114 i traktat om Den Europeiske unions virkemåte (TFEU) (som har erstattet artikkel 95 i traktat om opprettelse av Det europeiske fellesskap). Forordning (EF) nr. 1907/2006 (REACH) ble innlemmet i EØS-avtalen, og gjennomført i norsk rett ved forskrift om registrering, vurdering, godkjenning og begrensning av kjemikalier (REACH-forskriften) i 2008. Gjennomføring av forordning (EU) 2015/326 vil skje ved endring i REACH-forskriften.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Gjennomføring av forordning (EU) 2015/326 er vurdert til ikke å medføre vesentlige administrative og/eller økonomiske konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten omfattes av hurtigprosedyren og behandles ikke i spesialutvalget for handelsforenkling.

Dokumenter knyttet til endringer i det aktuelle regelverket legges ut på hjemmesiden til

Miljødirektoratet sammen med annen informasjon og nyheter om REACH-regelverket.

Forordning (EU) 2015/326 er vurdert til å være EØS-relevant og akseptabel.

32015R0628 Kommisjonsforordning (EU) 2015/628 av 22. april 2015 om endring i vedlegg XVII i forordning (EF) nr. 1907/2006 om registrering, vurdering og godkjenning av samt begrensninger for kjemikalier (REACH) for så vidt angår bly og blyforbindelser

Sammendrag av innhold

Ved Kommisjonsforordning (EU) 2015/628 endres vedlegg XVII i forordning (EF) nr. 1907/2006 om registrering, vurdering og godkjenning av samt begrensninger for kjemikalier (REACH). Vedlegg XVII i REACH omhandler begrensninger på fremstilling, omsetning og bruk av visse farlige stoffer, stoffblandinger og produkter.

Sverige utarbeidet dokumentasjon (Annex XV dossier) som viser at spesielt små barn (under 36 måneder) vil kunne eksponeres for bly og blyforbindelser i forbrukerprodukter. Gjennom forordningen innføres derfor restriksjoner på bly og blyforbindelser i forbrukerprodukter og deler av slike som det med rimelighet kan antas at barn vil kunne putte i munnen. Unntatt fra restriksjonene er krystallglass, emalje og edelstener hvor migrasjonen er vurdert til å være lav. Nøkler, låser, hengelåser, musikkinstrumenter er foreløpig unntatt fra restriksjonen siden det ikke foreligger fullgode alternativer. Religiøse produkter og visse typer batterier er foreløpig også unntatt, siden effektene av restriksjoner for disse produktene ennå ikke er fullt ut vurdert. Ved forordning (EU) 2015/628 utvides regulering av

bly og blyforbindelser til å omfatte forbrukerprodukter som barn kan putte i munnen (endringer i post 63 i vedlegg XVII).

Merknader

Rettslige konsekvenser

Hovedrettsakten – forordning (EF) nr. 1907/2006 (REACH) – er hjemlet i artikkel 114 i traktat om Den Europeiske unions virkemåte (TFEU) (som har erstattet artikkel 95 i traktat om opprettelse av Det europeiske fellesskap). Forordning (EF) nr. 1907/2006 (REACH) ble innlemmet i EØS-avtalen i 2008. Forordningen er gjennomført i norsk rett ved forskrift 30. mai 2008 nr. 516 om registrering, vurdering, godkjenning og begrensning av kjemikalier (REACH-forskriften). Gjennomføring av forordning (EU)2015/628 vil skje ved endring i REACH-forskriften.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Gjennomføring av forordning (EU) 2015/628 er vurdert til ikke å medføre vesentlige administrative og/eller økonomiske konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten omfattes av hurtigprosedyren og behandles ikke i spesialutvalget for handelsforenkling. Dokumenter knyttet til endringer i det aktuelle regelverket legges ut på hjemmesiden til Miljødirektoratet sammen med annen informasjon og nyheter om REACH-regelverket. Forordning (EU) 2015/628 er vurdert til å være EØS-relevant og akseptabel.

Vedlegg XX Miljø

Kapittel III Luft

32014D0746 Kommisjonsbeslutning 27. oktober 2014 som i henhold til direktiv 2003/87/EF fastsetter en liste over sektorer som er ansett for være utsatt for en betydelig risiko for karbonlekkasje, i perioden 2015 til 2019

Sammendrag av innhold

Rettsakten er hjemlet i EUs kvotedirektiv 2003/87/EU Artikkel 10a nr 13. EUs kvotedirektiv er innlemmet i EØS-avtalen og gjennomført i norsk rett.

Ifølge EUs kvotedirektiv 2003/87/EU skal auksjonering være det grunnleggende prinsippet for fordelingen av utslippskvoter. For å redusere risikoen for karbonlekkasje (flytting av utslipp til land eller regioner uten utslippsrestriksjoner) åpner kvotedirektivet for å tildele vederlagsfrie kvoter til nærmere bestemte sektorer og produkter. Virksomheter som produserer produkter som anses som utsatt for en signifikant risiko for karbonlekkasje vil få tildelt kvoter vederlagsfritt tilsvarende 100 % av en utslippsstandard (benchmark) som fastsettes for hvert produkt i samsvar med reglene i direktivet. Utslippsstandarden skal som utgangspunkt baseres på de 10 % mest effektive virksomhetene innenfor en sektor.

Produktene eller sektorene som anses utsatt for karbonlekkasje settes opp på en liste som fastsettes hvert femte år, jf. paragraf 14 til 17 i Artikkel 10a av kvotedirektivet. Vurderingen av om en sektor anses utsatt for karbonlekkasje gjøres hovedsakelig på bakgrunn av kvantitative kriterier angitt i EUs kvotedirektiv artikkel 10a nr 14 til 16. Vurderingen tar blant annet utgangspunkt i handelsintensiteten med tredjeland og hvorvidt en sektor eller undersektor kan sende den ekstra kostnaden (både den direkte kostnaden, som skyldes kvoteprisen og den indirekte kostnaden, som skyldes økningen i elektrisitetsprisen som følge av innføringen av kvotesystemet) videre til produktprisene uten å miste signifikante markedsandeler. Det er åpnet for å legge til, men ikke til å fjerne, sektorer eller undersektorer på listen på grunnlag av en kvalitativ vurdering, jfr artikkel 10a nr 17.

Den første listen over karbonlekkasjeutsatte sektorer ble vedtatt for 2013 og 2014 gjennom kommisjonsbeslutning 2010/2/EU. Beslutning 2014/746/EU opphever og erstatter beslutning 2010/2/EU, og gjelder for perioden 2015 til 2019. Beslutningen innebærer en utvidelse av listen over karbonlekkasjeutsatte sektorer sammenlignet med listen i beslutning 2010/2/EU. Samtidig er to sektorer fjernet fra listen.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Rettsakten vil kreve endring av klimavoteforskriften vedlegg 15.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Kommisjonsbeslutningen anses ikke å ha vesentlige administrative og økonomiske konsekvenser for den norske staten. Norske bedrifter som er omfattet av karbonlekkasjelisten vil få økt tildeling av gratiskvoter og dermed en lavere økonomisk belastning som følge av kvoteplikten. To sektorer er fjernet fra den oppdaterte listen: Produksjon av finérplater og andre bygnings- og møbelplater av tre samt saging, høvling og impregnering av tre. Norske kvotepliktige virksomheter innenfor disse to sektorene vil bli påvirket av beslutningen ved at de vil få lavere tildeling av gratiskvoter for perioden 2015-2020. Disse kan dermed få en økt økonomisk belastning.

Sakkyndige instansers merknader

EØS-notatet er behandlet på skriftlig prosedyre i spesialutvalget for miljøsaker, der Olje- og energidepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Kommunal- og moderniseringsdepartementet, Samferdselsdepartementet, Landsbruks- og matdepartementet, Nærings- og fiskeridepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Klima- og miljødepartementet er representert. Rettsakten anses EØS-relevant og akseptabel.

Vedlegg XX Miljø

Kapittel V Avfall

32012L0019 Europaparlaments- og Rådsdirektiv 2012/19/EU av 4. juli 2012 om elektrisk og elektronisk avfall (WEEE)

Sammendrag av innhold

Regelverket om elektrisk og elektronisk (EE) avfall har som formål å redusere mengden EE-avfall ved ombruk og produktdesign, sikre ressurseffektivitet ved fortrinnsvis materialgjenvinning, samt sikre forsvarlig håndtering av miljøgifter i EE-avfall.

Tidligere direktiv (2002/96/EC), som er innlemmet i EØS-avtalen, bygger på prinsippet om at forurensere skal betale, og pålegger produsentene av elektriske og elektroniske (EE) produkter å sørge for forsvarlig håndtering av produktene når de ender som avfall. Tidligere direktiv hadde konkrete mål for innsamlet mengde avfall og mål for gjenvinning. Direktivet hadde også krav til at medlemsstatene opprettet et register med oversikt over produsenter, innsamlet og behandlet mengde EE-avfall, samt EE-avfall som eksporteres. Norge har hatt nasjonale regler for innsamling og behandling av EE-avfall siden 1999. Bakgrunnen for endringene som nå foreslås er at erfaring med regelverket har vist at det er behov for høyere innsamlings- og gjenvinningsmål for å oppnå det primære målet om vern av miljø og helse. Det er også behov for å hindre eksport av EE-avfall kamuflert som brukte produkter til mindre ressurssterke land. I tillegg var WEEE-direktivet ført opp på Kommisjonens program for forenkling.

Følgende hovedendringer er gjennomført:

- en langsiktig endring av direktivets virkeområde med åpent virkeområde fra og med 15. august 2018. Et åpent virkeområde vil si at alle kasserte elektriske og elektroniske produkter omfattes av direktivet, med listing av unntak. Et åpent virkeområde er i tråd med virkeområdet i avfallsforskriften kapittel 1, men direktivet har langt flere unntak fra virkeområdet enn det norske regelverket. Antall produktgrupper vil samtidig reduseres, noe som vil bidra til forenkling av blant annet rapportering på gjenvinningsmål.
- en klargjøring av direktivets definisjoner, blant annet er en produsent definert som en som setter EE-produkter ut på det nasjonale markedet, og ikke EUs marked.- for å minske byrden for produsenter i et medlemsland som setter EE-produkter ut på markedet i et annet medlemsland, er det innført et krav om at produsenter skal ha mulighet til å utnevne en "bemyndiget representant" i et annet medlemsland enn det selv er etablert i (mottakerlandet). En slik "bemyndiget representant" skal ivareta forpliktelsene til produsenten i det andre medlemslandet (mottakerlandet). I tillegg stilles det krav om at medlemslandet skal sikre at nettforhandlere som er etablert i landet og som selger EE-produkter til et annet medlemsland hvor den ikke er etablert, oppnevner en "bemyndiget representant" for å ivareta

sine forpliktelser i det andre medlemslandet.

- direktivet fremhever noen prioriterte typer EE-avfall, som det er særskilt viktig at medlemslandene prioriterer at samles inn i returordningen, blant annet lyskilder med kvikksølv, solcellepanel, kjøle- og varmemøbler/temperaturutvekslingsutstyr med ozonreducerende stoffer og drivhusgasser og småelektronikk. Kommisjonen vil senere vurdere individuelle innsamlingsmål for disse typene EE-avfall.

- medlemslandene skal sikre at forhandlere med over 400 m² salgsareal for EE-produkter tar imot all type småelektronikk under 25 cm i diameter.

- direktivet fremhever ombruk, og stiller krav om at medlemslandene sørger for at personell fra virksomheter som driver med forberedelse til ombruk skal gis tilgang til EE-avfall ved første innsamlingspunkt.

- en gradvis endring av innsamlingsmål for medlemslandene fra 4 kg/innbygger til, i 2016, 45 prosent av gjennomsnittlig vekt av produkter plassert på markedet de tre foregående årene. Fra 2019 vil kravet skjerpes inn til 65 prosent av gjennomsnittlig vekt av produkter plassert på markedet de tre foregående årene, alternativt 85 prosent av generert mengde EE-avfall. Kommisjonen vil innen 14. august 2015 vedta bestemmelser om felles metode for å kalkulere vekt av EE-produkter og beregningsmetode for generert mengde EE-avfall.

- nytt krav om informasjonsutveksling mellom medlemsland om mengde EE-avfall som er mottatt av forhandlere, kommunale innsamlingspunkt, behandlingsanlegg og returselskap.

- for å sikre forsvarlig behandling skal kommisjonen innen 14. februar 2013 be den europeiske standardiseringsorganisasjonen om å utvikle minimumsstandarder for behandling, inkludert gjenvinning og forberedelse til ombruk. Kommisjonen vil vurdere å vedta minimumsstandardene. Det er i tillegg nye krav om at behandlingsanlegg for EE-avfall skal ha en tillatelse som inneholder kravene i direktivet til forsvarlig behandling og oppnåelse av gjenvinningsmål.

- direktivet stiller skjerpede krav til gjenvinningsmål og spesifikt til materialgjenvinning og forberedelse til ombruk fra 15. august 2015. For at medlemslandene skal kunne inkludere i beregningen av gjenvinningsmål EE-avfall som eksporteres ut av EU/EØS må eksportøren kunne dokumentere at eksporten foregår i tråd med Regulation (EC) No 1013/2006 og 1418/2007 (avfallsforskriften kapittel 13) og at behandlingen foregår under betingelser som tilsvarer direktivets krav til behandling.

- direktivet stiller skjerpede krav til vektregistrering av EE-avfall. I tillegg til krav om vektregistrering inn og ut av hvert behandlingsanlegg, er det krav om vektregistrering ut fra innsamlingspunktet, samt krav om vektregistrering ut fra anlegg av gjenvunnet materiale og produkter for ombruk.

- for å harmonisere registrerings- og rapporteringsforpliktelser i medlemslandene, stiller direktivet mer konkrete krav til hva som skal rapporteres og hvordan dette skal gjøres. Blant annet kreves at produsenter, eller deres "bemyndiget representant", kan registrere informasjon online i produsentregistre. I tillegg skal det gis tilgang til relevant informasjon inkludert resultat fra tilsyn til andre medlemsland.

- direktivet stiller konkrete krav til tilsyn, blant annet tilsyn med eksport av EE-avfall og med brukte EE-produkter.

- Det er nye og omfattende krav i et eget annex for hvordan en eksportør skal dokumentere at eksport av brukte EE-produkter ikke er eksport av EE-avfall. Det er blant annet krav til dokumentert testing av EE-produktene og tilstrekkelig emballering. For at medlemslandene skal kunne anse gjenstandene som produkter og ikke avfall ved eksport, må medlemslandene kreve at eksportøren er i besittelse av denne dokumentasjonen.

Merknader

Rettsakten er hjemlet i EU-traktaten artikkel 192 om miljø. Rettsakten ble formelt vedtatt 4. juli 2012, og trådte i kraft 13. august 2012.

Krav om økning i innsamlet mengde EE-avfall, som trer i kraft i 2016, vil trolig være uproblematisk for Norge. Videre innskjerping i 2019 vil kunne kreve ytterligere tiltak. Det kan også være behov for å endre metode for beregning av varetilførsel. Norge ser det som positivt at Kommisjonen vil jobbe for å utvikle felles metoder for beregning av varetilførsel og generert mengde. Norge må vurdere om vi vil gå over til å måle oppnåelse av innsamlingsmålet med utgangspunkt i generert mengde EE-avfall fra 2019. Å måle innsamling opp mot generert mengde EE-avfall vil gi mest korrekte data, samtidig som dette vil være den mest kompliserte beregningsmetoden.

Endring i virkeområdet fra 2018 får liten innvirkning på systemet i Norge, ettersom alt EE-avfall omfattes av de norske reglene. Norge vil fremdeles ha et videre virkeområde enn direktivet, da direktivet har en del unntak. Det anses også som positivt at direktivet prioriterer høyere innsamling av enkelte typer småelektronikk, og at det må kreves at større forhandlere tar i mot alle typer småelektronikk gratis. Dette går noe lenger enn dagens plikt til forhandler i det norske regelverket, slik

at vi må utvide plikten til mottak av småelektronikk hos større forhandlere. Det anses som positivt at det settes økt fokus på ombruk og materialgjenvinning og at kravene på dette området presiseres. Samtidig vil det være utfordrende å endre dagens norske regelverk slik at virksomheter som driver med forberedelse til ombruk kan få tilgang til EE-avfall allerede ved første mottakspunkt uten at dette minsker sikkerheten til forsvarlig behandling og muligheten til å ha kontroll med avfallsstrømmen. Presiseringen om at den som første gang bringer et produkt i omsetning på det nasjonale markedet er å anse som produsent, er i tråd med dagens norske definisjon av produsent og dermed en viktig presisering for å beholde strukturen i det norske systemet. Muligheten for at en produsent i et annet land kan utnevne en "bemyndiget representant" i Norge vil medføre noen behov for endringer blant annet knyttet til registrering og mottak av data over importert mengde og også til myndighetenes oppfølging av produsenter og særskilt produsenter som ikke følger krav til medlemskap i returselskap. I tillegg vil Norge måtte følge opp norske netthandlere for å påse at disse har en egen filial eller en "bemyndiget representant" i det landet de selger til. Presiseringer og endringer knyttet til produsentbegrepet må sees i sammenheng med arbeidet med harmonisering av registrerings- og rapporteringsforpliktelser.

For Norge vil endringene føre til administrative og økonomiske konsekvenser både for myndigheter og næringslivet. En konsekvens av blant annet harmoniserte krav til produsentregistre, innebærer at EE-registeret må bygges ut for blant annet å håndtere data fra, og om, "bemyndigede representanter", online tilgang for produsenter og nye rapporter om mengde EE-produkter importert og eksporter fordelt på merkenavn. Dagens system, med bruk av import- og eksportdata fra Toll- og avgiftsdirektoratet (TAD), gir ikke informasjon om EE-produktets merkenavn. Det må også etableres systemer for å utveksle data mellom ulike lands produsentregistre. En positiv konsekvens av endringene vil kunne være at produsenter i større grad blir ansvarliggjort og aktive og dermed mer bevisste sitt produsentansvar og returordningen for EE-avfall. Direktivets krav til tillatelser til behandlingsanlegg vil trolig medføre behov for endringer i dagens tillatelser.

Skjerpede krav til gjenvinningsmål, inkludert forberedelse til ombruk, er positivt, men vil være utfordrende for Norge for enkelte produktgrupper. Nye krav om at en eksportør av EE-avfall må kunne dokumentere at behandling i land utenfor EU/EØS foregår under betingelser som tilsvarer direktivets krav, for å kunne inkludere disse mengdene i beregning av gjenvinningsmålet, anses å være et godt tiltak for å sikre forsvarlig behandling. Samtidig vil det kunne være utfordrende å innhente og sikre slik dokumentasjon. Direktivet har flere endringer som medfører strengere krav til registrering og dokumentasjon, som vektregistrering ved første innsamlingspunkt og nye dokumentasjonskrav knyttet til behandling. Dette anses generelt som positivt for å sikre kontroll med avfallsstrømmen, men vil samtidig kreve mer administrasjon og kontroll fra myndighetenes side. Nye krav ved eksport av brukte EE-produkter for å sikre at en slik forsendelse ikke inneholder EE-avfall er svært positivt for å hindre at mindre ressurssterke land blir mottakere av EE-avfall maskert som brukte produkter. De nye kravene innebærer blant annet at brukte EE-produkter må testes og det må dokumenteres at EE-produktene er i god stand før en forsendelse kan finne sted. Omfattende dokumentasjonskrav vil bidra til et mer systematisert tilsynsarbeid, men det vil trolig innebære økt ressursbruk for å kunne føre tilstrekkelig tilsyn med slike forsendelser. Forslaget ventes å medføre stor nytte gjennom bedre beskyttelse av helse og miljø ved innsamling og håndtering av EE-avfall. For å oppnå dette ventes samtidig forslaget å medføre økonomiske og administrative konsekvenser, både for myndighetene og for blant annet produsenter, returselskap og behandlingsanlegg. Størrelsesorden på disse er ikke anslått, men en foreløpig vurdering er at kostnadene er vesentlig lavere enn nytten. Dette vil bli nærmere vurdert i konsekvensvurderingen av endringsforslag til den norske avfallsforskriftens kapittel 1 om kassert elektriske og elektroniske produkter.

Sakkyndige instansers merknader

Forslaget er behandlet i spesialutvalget for miljø 15. november 2012, og utvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Forslag til endringer av avfallsforskriften kapittel 1, for å gjennomføre rettsakten, har vært på høring i regi av Miljødirektoratet med høringsfrist 10. mars 2015.

32014D0955 Kommisjonsbeslutning 2014/955/EU som endrer kommisjonsvedtak 2000/532/EF om avfallslisten i direktiv 2008/98/EF om avfall

Sammendrag av innhold

Kommisjonsvedtak 2000/532/EF inneholder både grenseverdier for farlig avfall og EUs avfallsliste. Endringsvedtaket innebærer bl.a. at grenseverdiene nå flyttes til rammedirektivet for avfall

(2008/98/EF), vedlegg III om egenskaper som gjør avfall farlig. Det vedlegget endres ved Kommisjonsforordning (EU) nr. 1357/2014 (se eget notat). Revidert Kommisjonsbestemmelse vil derfor kun inneholde EUs avfallsliste med definisjoner og forklaringer. Avfallslista ble sist revidert i 2001. Egenskapene og grenseverdiene danner basis for hvilke avfallstyper på lista som skal være oppført som farlige, og hvilke som ikke skal det.

Merknader

Rettsakten er knyttet til rammedirektivet for avfall (2008/98/EF), som er hjemlet i EF-traktatens artikkel 175 om miljø og som er innlemmet i EØS-avtalen og gjennomført i norsk rett. Rettsakten innebærer at Kommisjonsvedtak 2000/532/EF (om avfallslista) skal endres. Endringene vil bli gjennomført i avfallsforskriften kapittel 11, vedlegg 1.

Norge har deltatt i Kommisjonens ekspertgruppe. Miljødirektoratet har kommentert på utkast underveis i prosessen og hatt kontakt og diskusjon spesielt med de andre nordiske landene.

Administrative konsekvenser

Endringene av EUs avfallsliste blir små, og det forventes ikke at disse endringene gir betydelige administrative konsekvenser.

Økonomiske konsekvenser for private

Kommisjonsvedtaket definerer "gamle" POPs-forbindelser som farlig avfall ved destruksjonsgrensene fastsatt i vedlegg IV i POPs-forordningen ((EF) nr. 850/2004). Det betyr at grenseverdiene for farlig avfall blir en del lavere enn de som gjelder i dag. Det kan bety at mer avfall med slike stoffer blir definert som farlig avfall, og håndteringskostnader for slikt avfall vil dermed øke. Presiseringen av hvordan PCB skal defineres vil i praksis bety at PCB-holdig avfall blir definert som farlig ved lavere konsentrasjoner. Hvis mer avfall med PCB blir definert som farlig avfall vil dette gi økte håndteringskostnader for avfallsbesitterne.

Sakkyndige instansers merknader

Kommisjonens forslag har ikke vært på en formell høring. Foreløpige utkast fra Kommisjonen har vært sendt ut til industrien (Norsk Industri) og til bransjeforeningen til virksomhetene som håndterer farlig avfall (NFFA) for informasjon og for kommentarer. Miljødirektoratet har kun mottatt enkelte overordnede kommentarer fra NFFA. NFFA er opptatt av at grenseverdiene ikke skal resultere i mindre mengder farlig avfall uten at dette er miljømessig begrunnet, og at føre var-prinsippet bør legges til grunn.

Rettsakten er behandlet på skriftlig prosedyre i spesialutvalget for miljøsaker der berørte departementer er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg XIII Transport

Kapittel V Sjøtransport

32009L0123 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/123/EF av 21. oktober 2009 om endring av direktiv 2005/35 om forurensing fra skip og introduisering av sanksjoner for overtredelser

Sammendrag av innhold

Direktiv 2009/123/EF endrer direktiv 2005/35/EF om forurensing fra skip og introduserer sanksjoner for overtredelser. Formålet med endringsdirektivet er å sikre et minimumsnivå hva gjelder sanksjoner etter forurensing fra skip, herunder straffesanksjoner.

Som et supplement til direktiv 2005/35/EF la Kommisjonen i 2003 fram utkast til en rammebeslutning (COM(2003)227final). Beslutningen ble vedtatt av Rådet 12. juli 2005 (2005/667/JHA). Det var under hele prosessen kompetansestrid mellom Kommisjonen og Parlamentet på den ene siden og Rådet på den andre siden knyttet til om direktivet kunne inneholde bestemmelser om straff og straffereaksjoner. I kjølvannet av en avgjørelse av EF-domstolen hvor domstolen kom fram til at EU-lovgiver i visse tilfeller kan vedta bestemmelser om straff (sak C-176/03), besluttet Kommisjonen å be domstolen

annullere rammebeslutningen 2005/667/JHA med grunnlag i at beslutningen var fattet på feil rettslig grunnlag. Domstolen annullerte rammebeslutningen 23. oktober 2007.

Endringsdirektivet er gitt med hjemmel i EF-traktaten artikkel 80(2), jf. artikkel 251. Endringsdirektivet bygger på det materielle innholdet i den annullerte rammebeslutningen, men rammebeslutningens bestemmelser om nivået på straffereaksjonene og hvilke typer straffereaksjoner som skal benyttes er ikke nevnt i endringsdirektivet.

Basisdirektivet 2005/35/EF er tatt inn i EØS-avtalen, jf. EØS-avtalen vedlegg XIII, kap. V, pkt 56v, med tilpasningstekst.

Endringsdirektivet tilsikter å sørge for et likt minimumsnivå på medlemsstatenes håndheving av ulovlig utslipp fra skip. Det skal avskrekke skip fra å foreta ulovlig forurensing og hindre at man kan betale seg ut av ulovlig forurensing. Hensikten med endringsdirektivet er å styre og i større grad harmonisere de nasjonale strafferettssystemene på området ulovlig forurensing fra skip. Formålet med dette er å effektivisere nasjonal gjennomføring og samarbeid landene i mellom, innenfor rammen av det internasjonale lovverket på området.

Innholdet i endringsdirektivet

Endringsdirektivets art 1 (1) endrer tittel på direktiv 2005/35/EF.

Art 1 (2) endrer basisdirektivets formål i art 1 (1). Denne hjemler at formålet er å sikre at personer ansvarlige for forurensing er gjenstand for tilstrekkelige sanksjoner, herunder straff, for å forbedre maritim sikkerhet og for å styre beskyttelsen av det marine miljø mot forurensing fra skip.

Art 1 (3) legger til definisjon av "legal person" i basisdirektivets art 2.

Art 1 (4) medfører at basisdirektivet får ny artikkel 4 og 5. Den nye art 4 hjemler at medlemsstatene skal påse at utslipp fra skip av forurensende stoffer i områder som følger av art 3 (1) (indre farvann, havner, territorialfarvannet, økonomisk sone, åpent hav samt visse stred) er overtredelser dersom utslippene begås med "intent, recklessly or with serious negligence". Medlemsstatene skal også sørge for at enhver fysisk eller juridisk person som har begått slik overtredelse kan bli holdt ansvarlig.

Den endrede art 5 er i hovedsak en oppdatering av henvisningene til unntaksbestemmelsene (utslippsregler og nødrettsbestemmelser) i den internasjonale konvensjonen om hindring av forurensning fra skip, 1973/78 (MARPOL-konvensjonen) annekst I og II. I tillegg er setningen "acting under the master's responsibility" i direktiv 2005/35/EF art 5 (2) fjernet.

Art 1 (5) medfører at basisdirektivet får en ny art 5a om straffbare handlinger og en ny art 5b om medvirkning. Art 5a medfører at overtredelser i henhold til det endrede direktivets art 4 og 5 skal anses som straffbare handlinger. Unntak vil gjelde for mindre alvorlige overtredelser som ikke har medført forringelse av vannkvaliteten. Mindre utslipp som hver for seg ikke forringer kvaliteten, men utgjør en forskjell til sammen skal anses som straffbart dersom skyldkravet er oppfylt. Den nye art 5b medfører at medlemsstatene skal sørge for at enhver medvirkning til forsettlig straffbar handling er straffbar.

Art 1 (6) medfører at basisdirektivet får en ny art 8 om sanksjoner. Medlemsstatene skal sørge for at sanksjoner for overtredelser er effektive, proporsjonale og avskrekkende ("effective, proportionate and dissuasive").

Art 1 (7) medfører at basisdirektivet får en ny art 8a om sanksjoner mot fysiske personer. Medlemsstatene skal sørge for at straffen for straffbare overtredelser begått av fysiske personer er effektive, proporsjonale og avskrekkende.

Basisdirektivet får også en ny art 8b om juridiske personer. Medlemsstatene skal påse at juridiske personer kan bli holdt ansvarlige for straffbare overtredelser. Juridiske personer må også kunne holdes ansvarlige for mangel på tilsyn. I tillegg vil basisdirektivet få en ny art 8c om sanksjoner mot juridiske personer. Sanksjonene skal være effektive, proporsjonale og avskrekkende. Medlemsstatene kan selv velge om sanksjonen skal være av administrativ eller pønalt karakter.

Merknader

Endringsdirektivet er hjemlet i EF-traktatens artikkel 80 (2), jf. artikkel 251.

Regler om ulovlig utslipp fra skip finnes i skipssikkerhetsloven av 16. februar 2007 nr. 9, samt i forskrifter fastsatt med hjemmel i skipssikkerhetsloven. Dette vil blant annet gjelde forskrift om hindring av forurensning fra skip (MARPOL-forskriften) som gjennomfører MARPOL-konvensjonen i Norge. Sanksjoner for brudd på bestemmelsene er fastsatt i skipssikkerhetsloven, herunder straffebestemmelser.

Forurensningsloven omfatter akutt forurensing og kommer i utgangspunktet ikke til anvendelse overfor skipsfarten, jf. forurensningslovens § 5 annet ledd. Ifølge § 5 tredje ledd gjelder loven likevel i situasjoner hvor det har inntrådt akutt forurensing eller er fare for at dette skal inntre. I tillegg har straffeloven § 152b en strafferamme på inntil 10 års fengsel for forsettlig eller grovt uaktsom alvorlig forurensingskriminalitet.

Norge har jurisdiksjon overfor utenlandske skip i norsk territorialfarvann, økonomisk sone og på norsk kontinentalsokkel, jf. skipssikkerhetsloven § 3. Norge har også muligheten til å rettsforfølge utslippsovertredelser som har skjedd i åpent hav hvis skipet senere frivillig anløper norsk havn, jf. havrettstraktaten artikkel 218 nr. 1.

Skipssikkerhetsloven gir hjemmel for å ilegge rederi, skipsfører og andre som har sitt arbeid om bord overtredelsesgebyr for brudd på skipssikkerhetslovens bestemmelser eller forskrifter gitt med hjemmel i denne loven, jf. skipssikkerhetslovens § 55. For vesentlige overtredelser begått forsettlig eller grovt uaktsomt gir skipssikkerhetsloven adgang til å ilegge straff (bøter eller fengsel), jf. skipssikkerhetslovens kapittel 10. Både overtredelsesgebyr og straff kan ilegges rederiet.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Det forventes ikke større administrative eller økonomiske konsekvenser i forbindelse med endringsdirektivet.

Sakkyndige instansers merknader

Forslaget til endringsdirektiv ble sendt på høring 21. september 2009. Norges Rederiforbund og European Community Shipowners' Association understreker at bestemmelsene i direktivet må fortolkes i samsvar med internasjonale bestemmelser. Det påpekes at dette særlig gjelder artiklene 4 og 5 som må gjennomføres og fortolkes i samsvar med MARPOL-konvensjonens "intent to cause damage or recklessly and with knowledge that damage would probably result" for å unngå at hendelige uhell blir gjenstand for administrative sanksjoner/straff.

Rettsaken har vært til behandling i Spesialutvalget for transport. Rettsakten ble funnet EØS-relevant og akseptabel.

Vedlegg XX Miljø

Kapittel I Generelt

32008L0099 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2008/99/EF av 19. november 2008 om strafferettslig vern av miljøet

Sammendrag av innhold

Direktivet pålegger medlemsstatene en forpliktelse til å innføre strafferettslige sanksjoner i deres nasjonale lovgivning for overtredelser av fellesskapsrettens bestemmelser om miljøbeskyttelse. Formålet med direktivet er å effektivisere håndhevelsen av miljøregelverket og kan i så måte sees i sammenheng med miljøansvarsdirektivet (2004/35/EF) som er gjennomført i norsk rett.

Direktivet ble initiert av Kommisjonen på grunnlag av en økning av tilfellene av brudd på rettsaktene på miljøområdet og en bekymring knyttet til følgene av disse. Direktivforslaget ble i første omgang forkastet av Rådet fordi det mente Kommisjonen ikke hadde adgang til å vedta straffebestemmelser på fellesskapsrettens område (EU-samarbeidets 1. søyle). Etter gjennomførte avklaringsprosesser i

EU ble direktivet vedtatt av Rådet 24. oktober 2008, med ikrafttredelse 26. desember 2008. Direktivet skal være gjennomført i medlemsstatene innen 26. desember 2010.

Direktivet er et minimumsdirektiv, og det er altså ingen hindre for å kriminalisere flere handlinger eller unnlatelser i strid med den underliggende fellesskapsretten. Det fremgår av fortalen pkt 15 at det i etterfølgende miljørelaterte rettsakter bør spesifiseres om miljøkriminalitetsdirektivet får anvendelse. Direktivet stiller krav om at de ulike straffbare handlinger/unnlatelser er straffbare i nasjonal rett. Direktivet stiller ingen krav til anvendelsen av bestemmelsene og stiller i utgangspunktet heller ingen krav til rettslig håndheving (se fortalen pkt 10).

Artikkel 1 identifiserer direktivets formål som er å sikre et mer effektivt miljøvern. I artikkel 2 defineres en rekke begreper som benyttes i direktivet. I direktivets artikkel 3 angis positivt de handlinger som i alle fall skal utgjøre en straffbar handling i medlemslandene forutsatt at handlingene er begått forsettlig eller i alle fall grovt uakstomt, "committed intentionally or with at least serious negligence".

Det omfatter:

- forurensning som forårsaker eller kan forårsake dødsfall eller alvorlig personskade eller betydelig skade på luft-, jord- eller vannkvalitet samt på dyr eller planter,
- befatning med avfall som forårsaker eller kan forårsake de ovennevnte følger,
- ulovlig transport av avfall slik det fremgår av eksportforordningen (1013/2006) art 2(35),
- drift av et anlegg hvor det utføres en farlig aktivitet eller hvor det lagres eller benyttes farlig stoffer eller preparater, og som utenfor dette anlegget forårsaker eller kan forårsake de ovennevnte følger,
- befatning med nukleært materiale som forårsaker eller kan forårsake de ovennevnte følger
- avlivning, destruksjon, besittelse og innsamling av beskyttede ville dyre- eller plantearter om ikke det berører et ubetydelig antall eksemplarer og bare har ubetydelig innvirkning på artenes bevaringsstatus,
- handel med beskyttede ville dyre- og plantearter, med samme begrensning som i strekpunktet ovenfor,
- enhver atferd som forårsaker betydelig skade på levesteder innenfor et beskyttet område,
- fremstilling, eksport, import, omsetning eller bruk av stoffer som nedbryter ozonlaget.

I tillegg kreves altså at regelverket i i alle fall en av rettsaktene i vedleggene A og B er brutt. Artikkel 4 fastsetter at også "incitement, aiding and abetting" til overtredelse av handlinger beskrevet i art. 3 skal straffes. Dersom incitement ikke skal forstås som medvirkning men som en selvstendig forbrytelse vil det kreve lovendring som reiser prinsipielle spørsmål. Etter artikkel 5 pålegges medlemsstatene å sørge for at de straffbare handlingene skal straffes med sanksjoner som er effektive, rimelige i forhold til den straffbare handling, og har en avskrekkende virkning. Artiklene 6 og 7 omhandler juridiske personers ansvar. De pålegges ikke et straffansvar fordi en rekke medlemsstater begrenser straffeansvar til fysiske personer. Etter direktivet pålegges medlemsstatene likevel på annen måte å sanksjonere juridiske personers brudd på regelverket. Artikkel 8 sier at direktivet skal være gjennomført i medlemsstatene senest 26. desember 2010. Artiklene 9 og 10 inneholder sluttbestemmelser. Vedleggene A og B angir rettsakter som det er vist til i artikkel 2.

Merknader

Direktivet er gitt med hjemmel i EF-traktatens miljøbestemmelse (art 175) og er merket "EØS-relevant".

Direktivets virkeområde fremkommer ved at en handling rammes så snart den måtte utgjøre et regelbrudd under en (eller flere) av de rettsaktene angitt i vedleggene. Direktivets virkeområde er altså positivt angitt gjennom virkeområdet til hvert av de underliggende direktivene. Flere av direktivene er ikke EØS-relevante, og det forutsettes derfor at direktivet ved en eventuell innlemmelse i EØS-avtalen gis en tilpasningstekst som unntar disse rettsaktene fra virkeområdet slik det også er gjort for miljøansvarsdirektivet og vanddirektivet. Når det gjelder forholdet til gjeldende norsk rett, er alle direktivets omtalte handlinger allerede straffesanksjonert i norsk rett.

Direktivet ventes ikke å få administrative eller økonomiske konsekvenser ettersom forpliktelsene etter direktivet oppfylles gjennom eksisterende lovgivning.

Direktivet trådte i kraft 26. desember 2008 med et krav om gjennomføring i medlemsstatene innen to år, altså 26. desember 2010.

Sakkyndige instansers merknader

Direktivet har vært behandlet i EØS-spesialutvalget for miljø 13.06.2008, 26.11.2008, 04.06.2009 og 13.10.2011, der Landbruks- og matdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet, Arbeidsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet og Miljøverndepartementet er representert. Rettsakten anses EØS-relevant og akseptabel.

-LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel II Forvarer

32015R0502 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 2015/502 av 24. mars 2015 om godkjenningen av preparatet av *Saccharomyces cerevisiae* NCYC R404 som førtilsetningsstoff til melkekuer (inneholder av godkjenning Micro Bio-system)

Sammendrag av innhold

Denne rettsakten følger hurtigprosedyren.

Et mikroorganismepreparat er søkt godkjent som førtilsetningsstoff til melkekuer. Det er produsert av *Saccharomyces cerevisiae* NCYC R404, og den er ikke genmodifisert. Preparatet er klassifisert i kategorien Zootekniske tilsetningsstoffer og den funksjonelle gruppen Tarmstabiliserende stoffer. European Food Safety Authority, EFSA, har vurdert preapratet og finner at det er trygt i bruk. Det har også potensial til å øke melkeproduksjonen, og minste tillatte mengde er 4,4x10⁸ KDE/kg fullfôr for at preparatet skal ha ønsket effekt. Anbefalt mengde av tilsetningsstoffet er 1x10¹⁰ KDE/ku/dag. Det er ingen helse- eller miljømessige betenkeligheter med å bruke preparatet. Godkjenningen gjelder til 14.april 2025, og den er gitt i samsvar med vedtak i EU-kommisjonens faste komite for planter, dyr, mat og fôr.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Rettsakten vil føre til endring i forskrift 12. april 2005 nr. 319 om tilsetningsstoffer til bruk i fôrvarer, førtilsetningsstoff-forskriften.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Rettsakten får ingen konsekvenser for Mattilsynets tilsynsaktivitet.

Preparatet kan ha en viss effekt på melkeytelsen, og det kan derfor være interessant for fôrindustrien å ta det i bruk. Det vil sannsynligvis være avgjørende om kundene etterspør fôr med et tarmstabiliserende preparat eller industrien vil bruke preparatet som et konkurransemoment. Uansett vil et nytt tilsetningsstoff kunne gjøre fôrblandingen dyrere, og det vil bli en kost/nytte-vurdering for melkeprodusentene.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for matområdet, der Landbruks- og matdepartementet, Nærings- og fiskeridepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Klima- og miljødepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32015R0518 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 2015/518 av 26. mars 2015 om godkjenningen av preparatet av *Enterococcus faecium* NCIMB 10415 som førtilsetningsstoff til livkylling, fjørfearter av mindre økonomisk betydning til slakt og fjørfearter av mindre økonomisk betydning til liv og som endrer forordning (EU) nr. 361/2011 om tilpasningen til fôr med koksidiostatika (inneholder av godkjenningen DSM Nutritional Products Ltd representert ved DSM Nutritional products Sp. Z o.o)

Sammendrag av innhold

Denne rettsakten følger hurtigprosedyren.

Det ble søkt om godkjenning av utvidet bruksområdet for et mikroorganismepreparat og om at preparatet kan brukes i fjørefôr som inneholder visse koksidiostatika, der de er tillatt. Preparatet består av levedyktige celler av *Enterococcus faecium* NCIMB 10414, og den er ikke genmodifisert. Preparatet er tidligere godkjent til bruk i slaktekyllingfôr og i fôr til kalv, kje, smågris, slaktegris, katt og

hund, og det er klassifisert i kategorien Zootekniske tilsetningsstoffer og den funksjonelle gruppen Fordøyelsesfremmende stoffer. Utvidelsen gjelder bruk i fôr til livkylling (skal bli verpehøner) og til fjørfearter av mindre økonomisk betydning både til slakt og til liv. Til slaktekylling er preparatet tillatte brukt i fôr som inneholder visse koksidiostatika. Tilsvarende bruk er også foreslått godkjent til livkylling og de andre fjørfartene. European Food Safety Authority, EFSA, har vurdert preparatet og det utvidede bruksområdet. De finner preparatet trygt for folkehelse, dyrehelse og miljøet. Det skal omsettes i "coated" form eller i mikrokapsler. Minste tillatte innhold for at det skal ha ønsket effekt på fordøyeligheten av fôr er 3x10⁸ KDE/kg fullfôr til alle fjørfeartene. Forordning (EU) nr. 361/2011, som godkjenner til bruken i slaktekyllingfôr, er endret. Det føyes til at preparatet kan brukes i fôr som inneholder noen koksidiostatika. Godkjenningen er gitt i samsvar med vedtak i EU-kommisjonens faste komite for planter, dyr, mat og fôr, seksjon fôrvarer. Den har varighet til 16. april 2025.

Rettslige konsekvenser

Rettsakten medfører endring i forskrift 12. april 2005 nr. 319 om tilsetningsstoffer til bruk i fôrvarer, fôrtilsetningsstoff-forskriften.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Rettsakten får ingen konsekvenser for Mattilsynets tilsynsaktivitet.

Å utvide bruksområdet for et preparat kan være praktisk for fôrindustrien. Da kan preparatet brukes i mange ulike fôrblandinger og lagerhold og kostnader kan reduseres. Siden koksidiostatika fortsatt er i bruk i fjørfefôr, vil det være gunstig å kunne bruke det omsøkte preparatet i fôr som inneholder koksidiostatika. Da vil en vil samtidig kunne bedre fordøyeligheten av fôret og minske problemene med koksidier.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for matområdet, der Landbruks- og matdepartementet, Nærings- og fiskeridepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Klima- og miljødepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel XV Farlige stoffer

32015R0543 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) 2015/543 av 1. april 2015 om bekreftelse av godkjenningen av det virksomme stoffet COS-OGA i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1107/2009 om markedsføring av plantevernmidler og om endring av vedlegget til gjennomføringsforordning (EU) nr. 540/2011

Sammendrag av innhold

COS-OGA godkjennes som lav-risiko aktivt stoff som kan inngå i plantevernmiddel i 15 år. Stoffet legges til i liste D i vedlegget til forordning (EF) nr. 540/2011. A-listen inneholder stoffer, som er vurdert etter EUs gamle direktiv (EF) nr. 91/414, B-listen stoffer som er vurdert etter det nye regelverket eller etter en overgangsløsning, C-listen basissubstanser og D-listen lav-risiko stoffer.

Merknader

Listen over godkjente aktive stoffer til bruk i plantevernmiddel er gitt som en egen forordning, men de aktive stoffene er godkjent i medhold med kravene i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1107/2009 om markedsføring av plantevernmidler. Forordning 1107/2009 har erstattet direktiv 91/414/EØF om markedsføring av plantevernmidler. Listen over aktive stoffer ble videreført fra EUs tidligere regelverk på plantevernmiddel direktiv 91/414. Stoff som er på listen skal etter hvert revurderes etter de nye strengere reglene i forordning 1107/2009. EU har et eget program med planer om når det enkelte aktive stoffet skal revurderes. Søknader om nye stoffer som ble sendt inn før 14. juli 2011 vurderes etter de gamle reglene. Dette stoffet er vurdert etter de nye reglene.

Rettslige konsekvenser

Ny forskrift om plantevernmiddel, som implementerer EU-regelverket for plantevernmiddel ble fastsatt 6. mai 2015 og trådte i kraft 1. juni 2015.

Administrative og økonomiske konsekvenser

Det at aktive stoffer legges til eller fjernes fra listen, eller at vilkårene for dem endres, kan få betydning både for myndigheter og private i Norge dersom preparater som inneholder slike aktive stoffer blir søkt markedsført og godkjent i Norge. EUs godkjenning av plantevernmidler er imidlertid en trinnvis prosess. Først vurderes det aktive stoffet på fellesskapsnivå. Deretter vurderes det aktuelle preparatet med ett medlemsland som saksbehandler, og til slutt gjøres det en nasjonal vurdering og godkjenning basert på det saksbehandlerens landets rapport. Det er den trinnvise vurderingsprosessen, der det er den nasjonale vurderingen og godkjenningen som til sist får betydning for hvilke preparater som tillates i Norge og til hvilke bruksområder de blir tillatt brukt. Kostnader ved denne prosessen er beskrevet i omtalen av hovedforordningen.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av spesialutvalget for handelsforenklinger og funnet EØS-relevant og akseptabel.

32015R0553 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) 2015/553 av 7. april 2015 om godkjenning av det aktive stoffet cerevisane i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1107/2009 om markedsføring av plantevernmidler og om endring av vedlegget til gjennomføringsforordning (EU) nr. 540/2011

Sammendrag av innhold

Cerevisane godkjennes som lav-risiko aktivt stoff som kan inngå i plantevernmiddel i 15 år. Stoffet legges til i liste D i vedlegget til forordning (EU) nr. 540/2011. A-listen inneholder stoffer, som er vurdert etter EUs gamle direktiv (EU) nr. 91/414, B-listen stoffer som er vurdert etter det nye regelverket eller etter en overgangsløsning, C-listen basissubstanser og D-listen lav-risiko stoffer.

Merknader

Listen over godkjente aktive stoffer til bruk i plantevernmiddel er gitt som en egen forordning, men de aktive stoffene er godkjent i medhold med kravene i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1107/2009 om markedsføring av plantevernmidler. Forordning 1107/2009 har erstattet direktiv 91/414/EØF om markedsføring av plantevernmidler. Listen over aktive stoffer ble videreført fra EUs tidligere regelverk på plantevernmiddel direktiv 91/414. Stoff som er på listen skal etter hvert revurderes etter de nye strengere reglene i forordning 1107/2009. EU har et eget program med planer om når det enkelte aktive stoffet skal revurderes. Søknader om nye stoffer som ble sendt inn før 14. juli 2011 vurderes etter de gamle reglene. Dette stoffet er vurdert etter de nye reglene.

Rettslige konsekvenser

Ny forskrift om plantevernmiddel, som implementerer EU-regelverket for plantevernmiddel ble fastsatt 6. mai 2015 og trådte i kraft 1. juni 2015.

Administrative og økonomiske konsekvenser

Det at aktive stoffer legges til eller fjernes fra listen, eller at vilkårene for dem endres, kan få betydning både for myndigheter og private i Norge dersom preparater som inneholder slike aktive stoffer blir søkt markedsført og godkjent i Norge. EUs godkjenning av plantevernmidler er imidlertid en trinnvis prosess. Først vurderes det aktive stoffet på fellesskapsnivå. Deretter vurderes det aktuelle preparatet med ett medlemsland som saksbehandler, og til slutt gjøres det en nasjonal vurdering og godkjenning basert på det saksbehandlerens landets rapport. Det er den trinnvise vurderingsprosessen, der det er den nasjonale vurderingen og godkjenningen som til sist får betydning for hvilke preparater som tillates i Norge og til hvilke bruksområder de blir tillatt brukt. Kostnader ved denne prosessen er beskrevet i omtalen av hovedforordningen.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av spesialutvalget for handelsforenklinger og funnet EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel I Veterinære forhold

32015D0567 Kommisjonens gjennomføringsbeslutning (EU) 2015/567 av 7. april 2015 om endring av vedlegg I til beslutning 2003/467/EF som angår erklæring av Litauen som en offisielt tuberkulosefri medlemsstat når det gjelder storfe besetninger

Sammendrag av innhold

Denne rettsakten går etter hurtigprosedyren.

Rettsakten endrer kapittel I i vedlegg I av beslutning 2003/467/EF, som listefører medlemsstater som er erklært frie for bovin tuberkulose i storfebesetninger. Litauen oppfyller nå kravene til fristatus i henhold til direktiv 64/432/EF, og erklæres derfor fri for sykdommen.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Rettsakten medfører ikke behov for regelverksendringer. De aktuelle land- og regionslistene i EØS er ikke tatt med i våre forskrifter, men informasjon om listene er lagt ut på Mattilsynets hjemmeside.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Rettsakten antas ikke å få økonomiske eller administrative konsekvenser for næringen eller Mattilsynet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for matområdet. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-NÆRINGS- OG FISKERIDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Protokoll 31 om samarbeid på særlige områder utenfor de fire friheter

EØS-komiteébeslutning om deltakelse for budsjettåret 2015 i samarbeid om gjennomføring og utvikling av det indre marked (budsjettpostene 02.03.01 og 12.02.01)

Sammendrag av innhold

EØS EFTA-landene har siden 2004 bidratt med finansiering av Europakommisjonens aktiviteter knyttet til gjennomføring og utvikling av det indre marked. Budsjettpostene 02.03.01 og 12.02.01 dekker en rekke tiltak for å gjennomgå og utvikle det indre marked, både generelt og især for det frie varebytte. Aktivitetene omfatter bl.a. den uformelle problemløsningsmekanismen SOLVIT, administrativt samarbeid gjennom informasjonssystemet for det indre marked (IMI), informasjon til privatpersoner og bedrifter samt ulike studier, utvikling av statistikk og undersøkelser av hvordan det indre marked fungerer. De omfatter også tiltak knyttet til handelsforenkling for varer, blant annet notifikering, sertifisering og sektoriell tilnærming. For 2015 er det forventet at Europakommisjonen vil videreføre aktivitetene i tråd med dagens ordning.

Det er lagt opp til tiltak som skal videreutvikle og forbedre det indre marked. Europakommisjonen vektlegger gjennomgang av regelverk for det indre marked for å se hvordan det kan forvaltes mer effektivt, samt hvordan det påvirker næringslivet og økonomien. Midlene dekker blant annet en rekke studier og konsekvensanalyser for ulike varesektorer. Videre vil Kommisjonen se nærmere på etterlevelsen av regelverket for fritt varebytte og især gjennomføringen av markedsovervåkningsprogrammer og bruken av informasjonssystemet ICSMS. De ser også på driften av notifiseringsprosedyrene etter direktiv 98/34, den såkalte EØS-høringsloven i Norge. Et annet prioritert område er konsultasjoner, studier, undersøkelser og evalueringer, samt opplæring, informasjonsmateriell, informasjonstiltak rettet til bedrifter og borgere. Et eksempel på dette er gjennomgangen av kontaktpunktet for tjenester.

Merknader

Norsk bidrag til budsjettpostene ligger an til å være om lag 5,3 mill. kroner. De forventede økonomiske konsekvenser for deltakelse er innarbeidet i Nærings- og fiskeridepartementets budsjett for 2015. Ut over dette bidraget anses ikke deltakelse å medføre økonomiske eller administrative konsekvenser i Norge. Norge vil imidlertid bli inkludert i aktiviteter under budsjettpostene. Dette vil synliggjøre norsk deltakelse i det indre marked og bidra til økt kjennskap til at norske bedrifter og privatpersoner har fulle rettigheter i det indre marked. Norske bedrifter og privatpersoner vil blant annet kunne møte færre problemer i andre EØS-land, og de vil i større grad bli klar over sine egne rettigheter og kunne benytte seg av dem. Flere av aktivitetene kan bidra til økt kunnskap i forvaltningen om problemer eller utfordringer knyttet til gjennomføring av det indre marked, i Norge og ellers i EØS.

Sakkyndige instansers merknader

Nærings- og fiskeridepartementets vurdering er at deltakelse i aktivitetene under disse budsjettlinjene er i vår felles interesse og vil være et viktig bidrag til å øke kjennskapen til norsk deltakelse i det indre marked. Det vil således bidra positivt til verdiskapingen i Norge og ellers i EØS. Bidraget til budsjettlinjene for gjennomføring og utvikling av det indre marked er vurdert som relevant og akseptabelt.

-NÆRINGS- OG FISKERIDEPARTEMENTET/LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel II Forvarer

32015R0489 Kommissjonens gjennomføringsforordning (EU) nr 2015/489 av 23. mars 2015 om godkjenningen av selenmethionin produsert av *Saccharomyces cerevisiae* NCYC R645 som førtilsetningsstoff til alle dyrearter

Sammendrag av innhold

Denne rettsakten følger hurtigprosedyren.

Et organisk selenpreparat er søkt godkjent som førtilsetningsstoff til alle dyrearter. Det er produsert av en ikke genmodifisert mikroorganisme, *Saccharomyces cerevisiae* NCYC R645, og er klassifisert i kategorien Ernæringsmessige tilsetningsstoffer og den funksjonelle gruppen Mikromineraler.

European Food Safety Authority, EFSA, har vurdert preparatet og finner det trygt i bruk, når grensen for største tillatte innhold av selen i fôret er totalt 0,5 mg/kg fullfôr. Av dette kan organisk selen utgjøre inntil 0,2 mg/kg fullfôr. Grenseverdiene er de samme for alle godkjente selenpreparater. Preparatet skal inneholde 2-2,4 g selen/kg og av det skal over 98% være organisk selen. Det er også stilt krav om at potensialet for selenstøv i lufta skal være < 0,2 mg/m³ luft når preparatet håndteres. Selv om preparatet inneholder aminosyren methionin, er mengden den vil utgjøre i en fôrrasjon så liten at aminosyreeffekten er ubetydelig. En godkjenning vil gjelde i ti år fra rettsakten blir kunngjort i Official Journal.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Rettsakten vil føre til endring i forskrift 12. april 2005 nr. 319 om tilsetningsstoffer til bruk i fôrvarer, førtilsetningsstoff-forskriften.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Rettsakten får ingen konsekvenser for Mattilsynets tilsynsaktivitet. Fôrprodusentene vil få et nytt godkjent organiske selenpreparat, og det gir dem flere tilsvarende preparater å velge blant. Om de velger dette selenmethionin-preparatet vil avhenge av praktiske og økonomiske forhold ved den enkelte virksomheten.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for matområdet, der Landbruks- og matdepartementet, Nærings- og fiskeridepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Klima og miljødepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-SAMFERDSELSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER LOV- ELLER BUDSJETTENDRING SAMT RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM VURDERES Å GRIPE VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg XIII Transport

Kapittel II Veitransport

32014D0585 Europaparlaments- og rådsbeslutning nr. 585/2014/EU av 15. mai 2014 om innføring av den samvirkende eCall-tjenesten på EU-plan

Sammendrag

Europaparlaments- og rådsbeslutning nr. 585/2014/EU ble fastsatt 15. mai 2014 og trådte i kraft 23. juni 2014. Rettsakten inngår i Kommisjonens strategi om innføring av eCall i EU, og omhandler krav om og frister for etablering av et mottaksapparat for eCall. Rettsakten er vedtatt med hjemmel i TEUV artikkel 91 og Råds- og parlamentsdirektiv 2010/40/EU om intelligente transportsystemer (ITS-direktivet).

eCall er et system for automatisk varsling av en trafikkulykke fra kjøretøyet til en alarmsentral. Ved en ulykke vil det automatisk overføres et datasett med opplysninger om ulykken som tidspunkt, lokalisering, kjøreretning og beskrivelse av kjøretøyet til alarmsentralen, samtidig som det opprettes en taleforbindelse mellom kjøretøyet og sentralen. eCall kan også utløses manuelt av personer inne i kjøretøyet.

Rettsakten pålegger medlemsstatene å etablere et mottaksapparat som kan motta og håndtere eCall-anrop, og gjør dermed innføring av eCall obligatorisk for medlemsstatene, jf. artikkel 1. Medlemsstatene skal innføre den infrastruktur av eCall-alarmsentraler som er nødvendige for mottak og håndtering av eCall i overensstemmelse med de spesifikasjoner som følger av Kommisjonsdelegert forordning nr 305/2013. Rettsakten legger opp til at mottaksapparatet skal være fullt operativt senest innen 1. oktober 2017, og at medlemsstatene innen 24. desember 2015 skal rapportere til Kommisjonen om framdrift i implementeringsarbeidet.

Formål og innhold

Formålet med eCall er reduksjon i antall drepte og hardt skadde ved at medisinsk bistand ankommer ulykkesstedet raskere og på den måten å redusere ulykkens alvorlighetsgrad. Det sekundære formålet er å fremme framkommelighet gjennom raskere oppdagelse av hendelsen, bedre varsling av trafikantene og raskere trafikkreguleringstiltak når det er nødvendig. I dag er ca 0,7 pst. av alle personbiler i EU utstyrt med automatiske alarmoppkallingssystemer, og antallet er kun svakt stigende. Disse systemene, som er opphavsrettslig beskyttet, tilbyr ikke EU-dekkende interoperabilitet eller kontinuitet. EU har derfor valgt å innføre eCall ved lovregulering da frivillig innføring går for langsomt og synes utilstrekkelig.

Rettsakten forplikter alle medlemsstatene til en koordinert og felles innføring av eCall i EU. En felles innføring er viktig for å sikre en interoperabel tjeneste i og mellom medlemsstatene. For å sikre dette fastsetter rettsakten i artikkel 3 frist for etablering av et operativt mottaksapparat, samt frist for å rapportere om valg av "samsvarsvurderingsmyndighet" som har til oppgave å vurdere om mottakssentral(ene) fungerer i overensstemmelse med artikkel 3 i Kommisjonsforordning 305/2013 m.v. Nærmere krav og spesifikasjoner til mottaksapparatet er fastsatt i Kommisjonsforordning 305/2013 som ble innlemmet i EØS-avtalen 27. juni 2014.

Medlemsstatene må ha etablert et operativt mottaksapparat for både automatisk og manuelt utløste eCall-anrop innen 6 måneder før typegodkjenningsskrav om eCall i kjøretøy (Kommisjonsforordning 316/2013) trer i kraft, og senest innen 1. oktober 2017.

Medlemsstatene gis mulighet til å organisere tjenesten på en mest mulig kostnadseffektiv måte, jf. artikkel 1 nr. 2. Dette innebærer at tjenesten kan organiseres slik at det er mulig å filtrere eller sile anrop som ikke er nødanrop, og som dermed ikke må håndteres av en nødsentral. Medlemsstatene står også fritt til å velge et sentralisert eller desentralisert mottaksapparat jf. artikkel 1 nr. 3.

Medlemsstatene er forpliktet til å sikre at data som overføres gjennom eCall-systemet utelukkende benyttes til formålet med eCall, som er å sikre medisinsk bistand ved en trafikkulykke, samt å redusere eventuelle trafikale problemer som en trafikkulykke kan medføre.

Rettsaken åpner for at godkjente private tjenestetilbydere, såkalt tredjepartsleverandører, også kan motta og håndtere eCall-anrop under forutsetning at tjenesten er i tråd med de krav og spesifikasjoner som er fastsatt i Kommisjonsforordning 305/2013.

Medlemsstatene er forpliktet til å sikre at kostnadene ved håndtering av eCall-anrop ikke belastes brukerne av tjenesten jf. artikkel 2.

Medlemsstatene pålegges å rapportere til Kommisjonen om framdriften i implementeringsarbeidet innen 24. desember 2015. Rapporteringen må inneholde:

- oversikt over hvilke eller hvilken samsvarsvurderingsmyndighet(er) som er ansvarlig for å vurdere om de valgte mottakssentralenes håndtering og mottak av eCall-anrop vil være i samsvar med krav fastsatt i art. 3 i Kommisjonsforordning 305/2013
- oversikt over hvilke alarmsentraler som skal fungere som mottakssentral og deres geografiske dekning
- beskrivelse av konformitetstester
- beskrivelse av hvordan personvern og vern av personopplysninger er ivarettatt

Medlemsstatene må sikre at det er mulig å originere eCall-samtaler fra hele landet forutsatt at det finnes minst et offentlig trådløst mobilkommunikasjonsnett tilgjengelig jf. artikkel 4.

Merknader

Hjemmel i EU-traktaten

Rettsaken er hjemlet i Treaty on the Functioning of the European Union (TEUV) artikkel 91 om transport og er vedtatt etter alminnelige lovgivningsprosedyre.

Økonomisk og administrative konsekvenser

Kommisjonen har foretatt en samfunnsøkonomisk beregning av obligatorisk innføring av eCall i EU, og kommet fram til et kost-nytte forhold på 1,74.[1] Nytevvurderingen er basert på de samfunnsøkonomiske kostnadene av trafikkulykker med drepte og hardt skadde og tiltakets potensial for å redde liv og redusere skadeomfanget. Obligatorisk innføring av eCall vurderes dermed som samfunnsøkonomisk lønnsomt. Effekten er imidlertid avhengig av utbredelsen av eCall, og tiltaket vil først være lønnsomt når en tilstrekkelig andel av kjøretøyparken er utstyrt med eCall. Kommisjonen anslår at hele kjøretøyparken av lette varebiler og personbiler i EU vil være utstyrt med eCall rundt seksten år etter innføringen av typegodkjenningsskrav om eCall.

En vesentlig del av kostnadene ved å innføre eCall vil gå til tilrettelegging i den eller de alarmsentralene som skal motta og håndtere eCall-anrop. Kommisjonen har beregnet kostnadene for oppgradering av mottakssentralene per land til anslagsvis 1,1 mill. Euro i gjennomsnitt. Kostnadene er knyttet til etablering av mottak for eCall, tekniske oppgraderinger, opplæring av operatører og ev. økt bemanning.

Etter innføring vil kostnadene ved tiltaket avhenge av antallet eCall-anrop. Anslag fra Kommisjonen viser at antallet anrop årlig vil være om lag 2 automatiske og 19 manuelt utløste anrop per 1.000 kjøretøy. I 2013 var antallet førstegangsregistrerte personbiler i Norge 161.256[2], på bakgrunn av dette anslås det at antall eCall-anrop i Norge vil være relativt begrenset de første årene etter innføring av eCall.

Kommisjonen har foretatt beregninger for forventet antall eCall-anrop når alle lette varebiler og personbiler er utstyrt med eCall. I Finland, som har en sammenlignbar kjøretøypark med Norge, er det anslått at eCall-systemet årlig vil generere 6.238 automatisk og 59.260 manuelt utløste anrop. Dette innebærer at mottaksapparatet daglig vil i gjennomsnitt motta rundt 179 eCall-anrop. Til sammenligning mottok Norges 19 AMK-sentraler 852.000 samtaler i 2013.[3] Det legges til grunn at eCall-anrop med personskade vil erstatte ordinære oppringninger til AMK-sentralen.

Det er på det nåværende tidspunkt vanskelig å beregne ytterligere kostnader da det ikke er avklart hvilke eller hvilken etat/alarmsentral som skal håndtere eCall-anrop, og hvorvidt det er aktuelt med en organisatorisk løsning der automatisk og manuelt utløste anrop håndteres av ulike sentraler.

Rettslige konsekvenser

Det finnes i dag ikke regler om en interoperabel eCall-tjeneste i norsk rett. Departementet vil derfor fremme forslag om en ny lov om intelligente transportsystemer innenfor vegtransport m.m. (ITS-loven). ITS-loven er en rammelov der formålet primært er å sikre gjennomføring av ITS-direktivet 2010/40 i norsk rett og gjennomføring av eksisterende og fremtidige rettsakter som følger av direktivet og som det ikke er hensiktsmessig å hjemle i eksisterende spesiallovgivning. Lovforslaget har vært på

nasjonal høring og vil bli lagt frem for Stortinget i en egen lovproposisjon høsten 2015. Det tas sikte på å gjennomføre denne rettsakten i norsk rett ved inkorporasjon i forskrift med hjemmel i ny ITS lov §§ 5, 6. Rettsakten kan videre medføre behov for enkelte endringer i annet regelverk. Det er foreløpig ikke foretatt noen endelig vurdering av hvilke endringer som må bli gjennomført ved lov, og hvilke som kan gjennomføres ved forskrift. Dette vil bli vurdert og gjennomført fortløpende frem mot iverksettelsesdato for den samvirkende eCall-tjenesten på EU-plan.

Sakkyndige instansers merknader

Sakkyndige instanser er hørt i forhold til ulike alternativer for valg av mottakssentral, men det er så langt ikke fattet en beslutning på hva som vil være den mest hensiktsmessige organiseringen av et mottaksapparat i Norge. Rettsakten vurderes som EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg XIII Transport

Kapittel III Transport med jernbane

32014R1302 Kommisjonsforordning (EU) nr. 1302 av 18. november 2014 om en teknisk spesifisering for samtrafikkveie for delsystemet "rullende materiell - lokomotiver og rullende materiell for passasjertransport" i jernbanesystemet i Den europeiske union

Sammendrag av innhold

Kommisjonsforordning (EU) nr. 1302 av 18. november 2014 om en teknisk spesifisering for samtrafikkveie for delsystemet "rullende materiell - lokomotiver og rullende materiell for passasjertransport" i jernbanesystemet i Den europeiske union (heretter bare forordningen) ble publisert i EU-tidende 12. desember 2014. Forordningens vedlegg utgjør den nye TSI for lokomotiver og rullende materiell for passasjertrafikk, som går under kortnavnet TSI LOC & PAS. Forordningen erstatter beslutning 2008/232/EF og beslutning 2011/291/EU, og slår dermed sammen bestemmelsene som før har vært delt etter konvensjonell jernbane og høyhastighetstog. I tillegg blir virkeområdet utvidet til å gjelde hele jernbanesystemet i EU. Videre lukkes enkelte åpne punkter, bl.a. på områdene sporføringssteknikk og sporføringssegenskaper. I den nye TSlen er det også gjennomført forenklinger/klargjøringer samt oppdateringer på bakgrunn av den tekniske utviklingen på området. TSlen inneholder detaljerte funksjonelle spesifikasjoner for utforming, drift og vedlikehold av delsystemet rullende materiell, for at materiellet skal oppfylle de grunnleggende kravene til samtrafikkveie. Videre inneholder den bestemmelser om fremgangsmåter for verifisering av samsvar med kravene, og angir hvordan kravene skal gjennomføres.

TSlen kommer i utgangspunktet til anvendelse på nytt materiell som tas i bruk fra 1. januar 2015, eller ved fornyelse og oppgradering av eksisterende materiell som angitt i samtrafikkforskriften § 18. Den gjelder for følgende typer rullende materiell:

Togsett med trekkraft fra elektrisitet eller forbrenning

Lokomotiver med trekkraft fra elektrisitet eller forbrenning

Passasjervogner

Mobilt jernbaneutstyr for bygging eller vedlikehold av jernbaneinfrastruktur ("arbeidsmaskiner")

Beslutning 2008/232/EF og 2011/291/EU oppheves fra 1. januar 2015. Kravene i TSlene som følger av beslutningene 2008/232/EF og 2011/291/EU kan fortsatt komme til anvendelse i en overgangsperiode. Det kan frem til 31 mai 2017 brukes EF-verifiseringserklæring for et delsystem som inneholder samtrafikkkomponenter som ikke har EF-erklæring om samsvar eller bruksegnethet under visse forutsetninger nevnt i pkt. 6.3 i TSlen. De nasjonale sikkerhetsmyndighetene skal rapportere om dette til Det europeiske jernbanebyrået (ERA) i den årlige rapporteringen. Videre angir artikkel 11 i hvilke tilfeller de to beslutningene fortsatt gjelder. Bl.a. vil eksisterende verifiseringserklæringer og typesamsvarserklæringer utstedt etter beslutningene 2008/232/EF og 2011/291/EF vil fortsatt være gyldige i henhold til artikkel 9 i forordningen, og kravene til støy og sidevind for høyhastighetsmateriell fortsetter å gjelde som angitt i kapittel 7 i TSlen.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Forordningen kan gjennomføres i norsk rett gjennom forskrifter med hjemmel i jernbaneloven. Det gjelder EØS-tilpasninger for Norge til de beslutningene som nå oppheves. Det er behov for å videreføre flere av disse for Norge hvis TSlen tas inn i EØS-avtalen. Disse gjelder profil for strømvogter, statisk og dynamisk kraft på strømvogteren, energiforstyrrelse i vekselstrømsystem/kjørestrømsystem, og for klimatiske forhold (angitt temperatursone mv.). Statens jernbanetilsyn har diskutert disse tilpasningene med ERA, og ERA har angitt i oversendingen av TSI-utkastet til Kommisjonen hvilke tilpasninger som er aktuelle for Norge. De norske tilpasningene er så langt det passer harmonisert med medlemsstatenes særtilfeller slik de er angitt i kapittel 7 i TSlen, særlig de som gjelder for Sverige og Finland. Senere har det blitt nødvendig å justere formuleringen av tilpasningene i samsvar med den endelige ordlyden i TSlen. Statens jernbanetilsyn har oversendt den endelige oversikten over disse tilpasningene til ERA.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Under forutsetning av at Norge får akseptert de tilpasningene som er spilt inn til ERA, vil forordningen og den nye TSlen innebære begrensede administrative og økonomiske konsekvenser for det private og for det offentlige. Endringene som følger av den nye TSlen anses å gi visse administrative besparelser siden den slår sammen to TSler og harmoniserer kravene ytterligere. Forpliktelsen til å etterleve kravene i TSlen følger av de tidligere beslutningene, og kan derfor ikke anses å gi noen nye byrder for berørte aktører.

Sakkyndige instansers merknader

Utkastet til TSI har vært på høring februar 2013, og det har vært avholdt informasjonsmøte med berørte aktører. Her har bl.a. behovet for tilpasninger blitt drøftet. EU-siden har akseptert de nødvendige tilpasningene til rettsakten.

Rettsakten er funnet EØS-relevant og akseptabel.

Vedlegg XIII Transport

Kapittel VI Sivil luftfart

32015R0140 Kommisjonsforordning (EU) 2015/140 av 29. januar 2015 som endrer forordning (EU) nr. 965/2012 hva gjelder krav til steril førerkabin og med rettelsener til den samme forordning

Sammendrag av innhold

Kommisjonsforordning (EU) 2015/140 inneholder endrer forordning (EU) 965/2012 om luftfartsoperasjoner ved å tilføye bestemmelser om såkalt steril førerkabin. Forordning 140/2015 inneholder også enkelte rettelsener til forordning 965/2012.

Reglene om steril førerkabin har utspring i ulykkes- og hendelsesrapporter, hvor det er blitt avdekket at avledning av flygernes oppmerksomhet vekk fra oppgavene knyttet til selve flygingen, har vært medvirkende årsak til hendelsen. Slike distraksjoner kan være matservering, spørsmål fra kabinbesetningen, ikke-nødvendige radiooppkall eller annonseringer til passasjerene. Som et tiltak mot dette har konseptet «sterile flight deck procedures» blitt utviklet. Konseptet er tatt i bruk av enkelte flyselskaper og i enkelte stater. Kjernen i konseptet er å legge til rette for at flygernes oppmerksomhet under visse faser av flygingen utelukkende blir rettet mot håndteringen av fartøyet. Flygerne skal dermed ikke pålegges unødige oppgaver i disse fasene av flygingen.

Reglene om steril førerkabin gjelder for luftfartsoperatører som utfører ervervsmessig lufttransport (CAT), ikke-ervervsmessig luftfart med komplekse motordrevne luftfartøyer (NCC) og spesialiserte luftfartsoperasjoner (SPO). Reglene er som følger:

- I forordningens annekse I (definisjoner) tas det inn en definisjon av «sterile flight crew compartment»: *“any period of time when the flight crew members are not disturbed or distracted, except for matters critical to the safe operation of the aircraft or the safety of the occupants.”*
- I bestemmelsen ORO.GEN.110(f) tas det inn en ny regel som pålegger den enkelte luftfartsoperatør å utarbeide prosedyrer som ivaretar kravet til steril førerkabin under de kritiske faser av flygingen («critical phases of flight»). Sistnevnte uttrykk er alt definert i

forordning 965/2012, annekst I, pkt. 29 og 30. Kort fortalt innebærer dette avgangs- og landingsfasen, samt øvrige deler av flygingen når det i det enkelte tilfelle besluttes av fartøysjefen. For helikopteroperasjoner inngår også taksing av helikopteret i definisjonen.

- I annekst IV (Part CAT), annekst VI (Part NCC) og i annekst VII (Part SPO), tas det inn bestemmelser som pålegger operatøren å etablere prosedyrer som skal sikre at taksing av luftfartøy utføres sikkert. Taksing av fly anses ikke som en kritisk fase av flygingen, men som en sikkerhetskritisk aktivitet nært knyttet til selve flygingen. Den foreslåtte bestemmelsen er derfor valgt som løsning for å få operatørene til å innarbeide konseptet om steril førerkabin under manøvrering av fartøyet på bakken.

EASA utarbeider AMC («acceptable means of compliance») og øvrig veiledningsmateriale som nærmere beskriver hvordan luftfarts-operatørene skal oppfylle reglene. Fremgangsmåten i AMC materialet vil måtte følges av operatørene med mindre den nasjonale luftfartsmyndigheten godkjenner at operatøren kan benytte en alternativ fremgangsmåte («alternative means of compliance») jf. bestemmelsen ORO.GEN.120 i forordning 965/2012.

Forordning 215/140 endrer også artikkel 5 (c)(7) i forordning 965/2012, som gjelder hvor personer som er tillatt ombord i luftfartøyet under SPO-operasjoner. Den tidligere begrensningen på maksimalt 6 personer oppheves ettersom en slik begrensning ikke kan begrunnes av flysikkerhetsforhold. De øvrige endringene i forordning 965/2012 er redaksjonelle rettelser uten betydning for det materielle innholdet i reglene. Disse endringene omtales derfor ikke ytterligere i dette notatet.

Forordning 2015/140 trer i kraft 20 dager etter publisering i EUs offisielle journal.

Merknader

I. Hjemmel i EF-traktaten

Reglene i forordning 2015/140 tas inn i forordning 965/2012 om luftfartsoperasjoner. Denne forordningen er hjemlet i forordning 216/2008 (EASA basisforordningen) artikkel 8(5) og 10(5), som igjen er hjemlet i TFEU artikkel 100.

II. Gjeldende regler på området

Ervervsmessig lufttransport (CAT) og ikke-ervervsmessig luftfart med komplekse motordrevne luftfartøyer reguleres i dag av forordning 965/2012. Ervervsmessige aerial work operasjoner (SPO) reguleres av forskrift 25. april 1974 driftsforskrift for ervervsmessig luftfart med fly (BSL D 2-1) og forskrift 6. september 1976 om ervervsmessig luftfart med helikopter (BSL D 2-2). Ingen av disse forskriftene inneholder bestemmelser om steril førerkabin.

III. Rettslige konsekvenser for Norge

Forordning 965/2012, som nå endres ved forordning 2015/140, er tatt inn i EØS avtalen og gjennomført i norsk rett ved forskrift 7. august 2013 om luftfartsoperasjoner. Konsekvensen av forordning 2015/140 bli dermed at det blir innført regler om steril førerkabin i Norge. Regelteknisk vil dette bli gjort ved en endringsforskrift til den nevnte forskrift om luftfartsoperasjoner.

IV. Administrative konsekvenser for Norge

For Luftfartstilsynet ventes ikke reglene i forordning 2015/140 å få vesentlige administrative konsekvenser. Reglene pålegger ikke Luftfartstilsynet oppgaver utenom å verifisere at luftfartsoperatørenes prosedyrer oppdateres i henhold til de nye bestemmelsene. Dette vil inngå som del av tilsynsarbeidet Luftfartstilsynet i dag alt fører.

Det ventes ikke at regelverket vil få administrative konsekvenser for andre norske myndigheter. Luftfartstilsynet kan i ikke se at forslaget medfører at Stortingets samtykke må innhentes før gjennomføring av rettsakten. Det antas derfor ikke nødvendig med artikkel 103 forbehold.

V. Økonomiske konsekvenser for private og for offentlige myndigheter i Norge

Med referanse til avsnittet over ventes ikke regelverket å få særskilte økonomiske konsekvenser for norske myndigheter.

Reglene vil kreve at alle norske ervervsmessige luftfartsoperatører, samt det fåtallet av ikke-ervervsmessige operatører som omfattes av Part NCC i forordning 965/2012, gjør en revisjon av sine operasjonelle prosedyrer for å innarbeide kravet til steril førerkabin. I tillegg vil besetningsmedlemmene i disse organisasjonene måtte informeres og gis opplæring. Flyselskapene SAS, Norwegian og Widerøe har allerede på eget initiativ innarbeidet konseptet «steril førerkabin» i sine prosedyrer. De resterende luftfartsoperatørene som blir omfattet av regelverksforslaget, har en driftsorganisasjon som skal ivareta alle revisjoner av prosedyrene. Revisjon av prosedyrer inngår som del av en luftfartsoperatørs normale drift. Regelverket ventes

derfor ikke å påføre operatørene som blir omfattet særskilte økonomiske eller administrative konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Saken var på nasjonal høring i perioden 4. november 2014 til 12. januar 2015. Det forekom da ingen vesentlige merknader til høringen. Rettsakten anses å være EØS-relevant og akseptabel.

32015R0310 Kommisjonens implementeringsforordning (EU) 2015/310 som endrer forordning (EF) nr. 29/2009 om krav til datalinktjenester for Det felles europeiske luftrom

Sammendrag av innhold

Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) 2015/310 endrer forordning (EF) nr. 29/2009 om krav til datalinktjenester for Det felles europeiske luftrom.

Dagens prognoser tilsier en betydelig økning i lufttrafikken i europeisk luftrom, og følgelig behov for økt kapasitet i styring av lufttrafikken. Dette medfører krav til operative forbedringer ved å effektivisere kommunikasjon mellom flygeledere og piloter. Systemer for talekommunikasjon vil bli overbelastet og for å avlaste, erstattes/ suppleres med luft-til-bakke datalinjekommunikasjon.

Forordning (EF) nr. 29/2009 setter krav til koordinert introduksjon av tjenester over datalinje basert på luft-til-bakke punkt-til-punkt datakommunikasjon. Datalinktjenester skal i denne sammenheng benyttes til trafikkstyring ved meldingsutveksling på datalinje i nærmere angitte sektorer, som erstatning for dagens talekommunikasjon (VHF). I etterkant av at forordning (EF) nr. 29/2009 ble vedtatt, har flyoperatører og ytere av lufttrafikkjenester rapportert om tekniske problemer i forbindelse med etterlevelse av kravene som følger av forordningen. Dette gjelder en type avbrytelser (provider aborts) av eksisterende luft-til-bakke datakommunikasjon, noe som fører til en overskridelse av akseptable ytelseskrav. For å kompensere for dette, har noen ytere av lufttrafikkjenester truffet kompenserende tiltak ved å begrense datalinktjenester til luftfartøy som er utstyrt med en spesifikk luftfartselektronikk. Dette for å avhjelpe eventuelle flysikkerhetsmessige konsekvenser.

Det europeiske flysikkerhetsbyrået, EASA, har foretatt undersøkelser for å forsøke å finne årsaken til avbrytelsene. Undersøkelsene viste at avbrytelsene ikke kunne tilskrives én enkeltstående, forutsigbar årsak, men snarere en kombinasjon av faktorer i forbindelse med radiofrekvensmiljøet og den nåværende gjennomføring av datalinkinfrastrukturen som et enkeltfrekvensnettverk. Det ble konstatert at disse hyppige avbrytelsene forringer nettets ytelse som igjen leder til økt arbeidsbyrde for piloter og flygeledere, med fare for økt forvirring og forringelse av situasjonsbevisstheten. Disse faktorene vil dermed potensielt kunne utgjøre en økt flysikkerhetsrisiko.

EASA konkluderte med at det kun er mulig å oppnå akseptabel ytelse for datalink ved å etablere en multifrekvensinfrastruktur. Denne skal optimaliseres for forebyggelse av radiofrekvensforstyrrelser. EASA anbefalte videre at det utarbeides og gjennomføres en handlingsplan for å foreta ytterligere undersøkelser av de tekniske problemene og validere nødvendige tekniske løsninger. Disse tiltakene tar tid, og EASA anbefalte derfor at datoen for ikrafttredelse av kravene som følger av forordning (EF) nr. 29/2009 burde vurderes på nytt. Videre anbefalte EASA at utarbeidelse og oppfølging av handlingsplanen burde foretas av Deployment Manager, etablert i medhold av forordning (EU) nr. 409/2013.

Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) 2015/310 innebærer at tidsfristene for å ta i bruk datalinktjenestene til trafikkstyring utsettes i forhold til tidspunktene angitt i den opprinnelige forordning (EF) nr. 29/2009. Generelt utsettes fristene for å ta i bruk datalinktjenestene til trafikkstyring til 5. februar 2020 (opprinnelig var fristen fordelt geografisk til 7. februar 2013 og 5. februar 2015).

I ny artikkel 3(3) videreføres og modifiseres tidligere unntak for bestemte typer luftfartøy: Unntak for luftfartøy med luftdyktighetsbevis som er utstedt før 31. desember 2003 og som vil innstille sine operasjoner i det luftrommet forordningen regulerer, innen 31. desember 2022. Videre en fristutsettelse for det tilfelle at statsluftfartøy, som ikke faller inn under militære spesifikasjoner, velges å utstyres med datalinkmulighet. Skjæringstidspunktet er nå 1. januar 2019.

De endringer som forordning (EU) 2015/310 gjør i forordning (EF) nr. 29/2009 opplyses å i utgangspunktet ikke berøre forholdet til flysikringsavgifter, jf. forordning (EU) nr. 391/2013 eller tildeling av ATFM-slots, jf. forordning (EF) nr. 255/2010.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Forordningen er hjemlet i Europaparlaments- og Rådsforordning (EF) nr. 552/2004 om samvirkningsevnen i Det europeiske nett for lufttrafikkstyring (samvirkingsforordningen). Rettsakten tilhører gruppe 2.

Gjennomføring av forordning (EU) 2015/310 vil skje gjennom endring av forskrift 14. mai 2007 nr. 513 om samvirkningsevnen i Det Europeiske nett for lufttrafikkstyring.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Kravene til at operatørene skal utruste luftfartøyer for å kunne operere datalinktjenester har naturlig nok til dels betydelige økonomiske og administrative konsekvenser. Disse konsekvensene følger allerede av forordning (EF) nr. 29/2009 som allerede er gjennomført i norsk rett. Forordning (EU) 2015/310 gir flyoperatører og ytere av lufttrafikkjenester en forlengelse av tidligere frister

Selv om forordning (EU) 2015/310 isolert sett ikke medfører ytterligere økonomiske eller administrative konsekvenser, har flere flyoperatører allerede investert store beløp i oppgradering av egen flypark (og til en viss grad ytere av lufttrafikkjenester også, selv om vår egen leverandør av disse tjenestene (Avinor Flysikring) så langt har gjort bare mindre forberedelser og investeringer i tilknytning til fremtidig implementering). Ved å utsette forordningens anvendelse, er dette investeringer flyoperatørene ikke får full avkastning på. Man frykter sågar at noen av flyene vil bli tatt ut av drift før datalink blir implementert. Det vil i praksis bety at investeringene er tapt.

Ved behandlingen av forordningen i Single Sky Committee var man derfor svært opptatt av at man ikke bør tape mer tempo i implementering av datalink og ba EU-Kommisjonen sørge for at prosjektet gis en aktiv oppfølging. Gjennomføring av dette prosjektet er nå plassert hos Deployment Manager.

Sakkyndige instansers merknader

Luftfartstilsynet vurderer at den fristforlengelsen som flyoperatørene er gitt til å utruste luftfartøy til å kunne operere datalinktjenester, er nødvendig og naturlig. Dette som følge av de utfordringer operatører og ytere av lufttrafikkjenester opplevde ved de ulike typer avbrytelser (provider aborts) av eksisterende luft-til-bakke datakommunikasjon for å operere datalinktjenester.

Forordningen ble sendt på høring 20. april 2015 med høringsfrist 3. juni 2015.

Rettsakten er EØS-relevant og akseptabel.

-UTENRIKSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel XIX Generelle bestemmelser innen området tekniske handelshindringer

32014L0108 Direktiv 2014/108/EU av 12. desember 2014 om endring av direktiv 2009/43/EF mht. listen over forsvarsrelaterte produkter

Sammendrag av innhold

Ved endringsdirektiv 2014/108/EU erstattes, for femte gang, vedlegget d.v.s listen over forsvarsrelaterte produkter til direktiv 2009/43/EF ICT- direktivet. Vedlegget erstattes rutinemessig som følge av endringer vedtatt i eksportkontrollregimet Wassenaar. Listen over forsvarsrelaterte produkter setter rammen for hva som omfattes av ICT-direktivet. Dette direktivet åpner for forenkling av regler og vilkår for leveranser av forsvarsrelaterte produkter innenfor EU/EØS-området under gjeldende nasjonal politikk og de lisensieringsprosedyrer som er nedfelt i ICT-direktivet selv.

Merknader

Gjeldende norsk lovgivning

ICT-direktivet er innlemmet i EØS avtalen og innarbeidet i norsk rett ved Forskrift om eksport av forsvarsmateriell, flerbruksvarer, teknologi og tjenester av 19. juni 2013. Listen over forsvarsrelaterte produkter er vedlegg I til forskriften.

Rettslige konsekvenser

Listen over forsvarsrelaterte produkter er innarbeidet som nytt vedlegg I til forskrift nevnt over.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Rettsakten får ingen økonomiske konsekvenser i Norge for private.

Rettsakten får ingen økonomiske konsekvenser i Norge for offentlige myndigheter.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten omfattes av hurtigprosedyren og behandles ikke i spesialutvalget for handelsforenkling. Utenriksdepartementet har vurdert rettsakten til å være EØS-relevant og akseptabel